

Tosine 1/2013

Sisällysluettelo

3	Pääkirjoitus
4	Puheenjohtajan palsta
5	HOL-palsta: Liittomme
8	Opiskelijälähettilästoimintaa Jyväskylän yliopistossa
10	Amanuenssi Satu Matikaisen haastattelu
14	Havaintoja mielenosoituskulttuurista
16	Vaihtokertomus Siperiasta
20	Jakuutti & suomalainen - veljekset kadoksissa
22	Viinistä totuus: Arvostelussa alle 8 euron viinit
25	Matka keskiluokan Intiaan
28	Gambia/2013
31	Tilastollinen muotikatsaus
32	Speksiteatteria: Lavalla yleisön armoilla
34	Parhaimmat irtojäätelömaut, Tosineen hallituksen kuulumiset ja menovinkkejä kesäksi
40	Keväällä 2013 Tosineessa tapahtui...

Pääkirjoitus

TOSINE 1/2013

Jyväskylän yliopiston
historianopiskelijain
ainejärjestölehti

Päätoimittaja:
Maiju Hirvonen

Taitto:
Maiju Hirvonen
Niko Vartiainen

Tosineen toimitus:
Joonas Tammela
Rene Ranka
Emilia Lakka
Henri Pienimaa
Nooa Nykänen
Mikko Halkiranta
Pasi Somero
Riina Nuutinen
Lauri Niemistö

**Lisäksi kuvia lehteen
toimittivat:**
Taru Norrena
Veera Hakkarainen

Kannen kuva:
Kulttuurihistorialliseksiin tode-
tun Kortepohjan ylioppilaskylän
MNOP-kompleksin eli tuttavall-
isemmin DDRn rappukäytävä
(Maiju Hirvonen)

Painos: 150 kpl
Jyväskylän yliopistopaino 2013

UUODEN 2013 ensimmäisen Tosine-lehden teemana on kaikessa yksinkertaisuudessaan *kulttuuri*. Tämän-
kertaiseen lehteen päätyikin melko kattavasti erilaisia
enemmän tai vähemmän kulttuuria käsitteleviä juttuja.

Tosine-lehti tarjoaa jäsenilleen tällä kertaa asiaa aina
suomalaisten ja jakuuttien yhtäläisyyksien listaamis-
esta muoti-ilmiöiden tilastolliseen tarkasteluun. Ja jot-
tei arki pääsisi historianopiskelijalta lehteä lukiessa
unohtumaan, on seuraavilla sivuilla tietoa esimerkiksi
Historian Opiskelijain Liiton toiminnasta ja opiskelijoi-
den ohjauksesta vastaavan amanuenssin tehtävistä.
Sopiva yhdistelmä kevyempiä juttuja ja kaikkien opiske-
lijoiden elämään konkreettisemmin vaikuttavaa asiaa,
sanoisin.

ON LEHDEN sisältö sitten enemmän viihteellinen tai
asiallisempi, tärkein tehtävä ainejärjestölehdellä on
kuitenkin viestiä niistä asioista, mistä Tosineen jäsenet
haluavat lukemisen lisäksi myös itse kirjoittaa.

Lehden on tarkoitus olla tekijöidensä – eli tässä ta-
pauksessa Tosineen jäsenten – näköinen. Päätoi-
mittajana haluankin kiittää kaikkia lehden tekemiseen
osallistuneita opiskelijoita, joita ilman koko lehteä ei
luonnollisestikaan olisi syntynyt.

Vaihtoehtoisesti lehti saattaisi sisältää ainoastaan al-
lekirjoittaneen olemattomia pöytälaatikkorunoja, mikä
tuskin olisi kenenkään mielestä oikea kohtalo lehdelle.

KIRJOITTAJIEN LISÄKSI erityisen kiitoksen ansaitsevat
Tosine-lehden edelliset päätoimittajat **Riikka Muhonen**
ja **Elina Kauppinen**, jotka neuvoillaan pelastivat allekir-
joittaneen yöunet tämän kevään aikana.

Pitkälti Elinan ja **Niko Vartiaisen** taitto-opastuksen
ansiota on myös se, että lehti on nyt kädessäsi, eikä se
jäänyt ainoastaan tiedostoksi työpöydälleni.

Deadlineja, vastuuta, tietotekniikkaa ja ajoittain myös
kirjoittamista inhoavalle päätoi-
mittajalle ainejärjestölehteen
tekeminen on ollut erittäin
opettavainen kokemus ja lop-
putulos on toivottavasti myös
sinunkin mielestäsi muutaman
itkupotkuraivarin arvoinen.

Maiju Hirvonen
päätoimittaja

Puheenjohtajalta

ALOIN TÄTÄ palstaa kirjoittaessa monen muun tavoin pohtimaan kulttuuria ja sen käsitettä. Kulttuurista puhutaan useissa eri yhteyksissä – mitä kaikkea siihen sisältyy ja mihin se vaikuttaa. Lopputulema on usein: en tiedä. Museologian professori Janne Vilkuna mainitsi joskus luennollaan, että kulttuurin tarkkaan määrittämiseen menisi vuosien työ, eikä tämäkään määritelmä olisi läheskään tarpeeksi kattava.

Kulttuuri on jotain huomattavan kokonaisvaltaista. Se määrittää itse itsensä, eikä sille voi asettaa keinotekoisia rajoja. Jokainen näkee siis kulttuurin juuri sellaisessa muodossa kuin sen itse kokee. Teemana ”kulttuuri” onkin sopivan väljä tälle lehdelle. Jokaisella täytyy olla mahdollisuus tuoda oma äänensä esiin opiskelijayhteisössä. Siihen pyritään pitämään mahdollisimman matalaa kynnystä, niin Tosine-lehden kuin kaiken muunkin ainejärjestötoiminnan osalta.

VIELÄ TÄTÄ juttua kirjoittaessa on Tosineessa täysi tohina päällä loppukevään toimintaa järjestäessä. Viimeisiä tapahtumia suunnitellaan, puhelimet pirisevät yritysysteistyön takia, Tosineen kotisivuja ja kv-toimintaa kehitetään määrätietoisesti, ja niin edelleen.

Tällainen työmäärä ei olisi mahdollinen ilman aktiivisia hallituslaisia, joita on jälleen kerran ihailtavasti kaikilta vuosikursseilta fukseista aina kuudennen vuoden opiskelijoihin.

Puheenjohtajan tointa on huomattavan helppoa pyörittää, kun niin moni ihminen kokee vastuunkannon yhteiseksi asiaksi.

TOSINEEN HALLITUS on se käytännöllinen elin, joka järjestää ainejärjestön toimintaa niin edunvalvonnan, vapaa-ajan kuin muiden toimijoiden kanssa järjestettävän yhteistyön parissa.

Norsunluutornin sijasta hallitus on kuitenkin jäsenistöään varten, eikä toisinpäin. Jokaiselle pitäisi olla tarjolla jotakin toimintaa. Lisäksi jokaisella on oikeus saada apua, tukea, neuvoja sekä positiivisia yhteisöllisyyden kokemuksia.

Keskusteluyhteyttä hallituksen ja jäsenistön välillä pyritään pitämään mahdollisimman aktiivisena, ja tiedonkulkua molempiin suuntiin pyritään kehittämään. Aktiivisuudella on helppo vaikuttaa asioihin myös hallituksen ulkopuolelta. Antakaa rohkeasti palautetta, tulkaa hallituksen kokouksiin ja olkaa muutenkin yhteydessä.

NÄIN SAAMME yhdessä luotua toiminnallemme suuntaviivoja, ja näin Tosine voitaisiin myös entistä vahvemmin kokea kaikkien Jyväskylän yliopiston historianopiskelijoiden yhteiseksi asiaksi, jonka toiminnalla on todellista merkitystä jäsenistölleen.

*Hyvää ja toivottavasti edellistä aurinkoisempaa
kesää toivottaen,*

Joonas Tammela
Tosineen puheenjohtaja

HOL-palsta: Liittomme

VUONNA 1966 historian opiskelijat Tosineen, Patinan, Kritiikin ja Kronoksen riveistä liittyivät yhteen ja päättivät perustaa järjestön. Tuloksena oli Historian Opiskelijain Liitto (Historiesstuderanden Förbund). Heidän tarkoituksenaan oli syventää alan opiskelijoita edustaneiden ”kerhojen” yhteistyötä ja luoda niille oma yhteinen edunajaja.

Jokainen opiskelijapolvi on vienyt liittoa sittemmin haluamiinsa suuntiin, mutta HOL ry:n sielu on säilynyt aina opiskelijoidensa yhteisenä edustajana, puolustajana ja ajatusten välittäjänä. Nykyisen liiton muodostavat 11 jäsenjärjestöä kaikista seitsemästä historiaa tarjoavasta yliopistosta ja sen säännöt määrittelevät vanhan tutun päämäärään näillä sanoin:

*”Liiton tarkoitus on toimia Suomen tiede-
korkeakoulujen historian opiskelijoiden yh-
distysten keskuselimenä, edistää historian-
opiskelijoiden välistä yhteistoimintaa sekä
valvoa heidän yleisiä ja yhteisiä etujaan.”*

AINA AIKA ajoin on hyvä pysähtyä hieman pohtimaan, mitä nuo termit *yhteistoiminta* ja *edunvalvonta* käytännössä merkitsevät.

Liiton jäsenten harjoittama yhteistoiminta käsittääne ainakin jäsenjärjestöjen yhdessä muodostaman hallituksen ja siellä käytävän dialogin sekä yhdessä vietettyjä tilaisuuksia.

On myös selvää, että edunajajan tulee pysyä hereillä ainakin valtakunnan poliittisista virtauksista ja tuoda mielipiteensä julki kannanottojen avulla. Myös järjestöimme yhteistyö eri toimijoiden, kuten yhdistysten, yritysten ja ammattiliittojen kanssa voi tarjota arvokkaitakin jäsenetuja riviopiskelijoille tai taloudellista tukea heidän edustajilleen.

Edellä mainitut osa-alueet ovat tärkeitä kokonaisuuksia ja kuuluvat jokaisen toimivan järjestön arkeen. Ovatko ne kuitenkaan opiskelijoiden aitoa *yhteistoimintaa* tai heidän todellisen *etunsa* valvontaa?

HALLITUKSEN KOKOUKSIEN tuottamat pöytäkirjat ja niissä käytävät keskustelut ovat usein kaukana yhdessä tekemisestä. Yhden järjestön äänekäilläkin vaatimuksille julkisessa keskustelussa ei ole juuri yhteyttä historian opiskelijoiden elämää koskeviin päätöksiin.

Jäsenyyden tarjoamilla taloudellisilla eduilla on tuskin vaikutusta riviopiskelijan elämänlaatuun. Edunajajien rikastuminenkaan ei tee opiskelijoita autuaaksi, mikäli rahoille ei keksitä aitoa jäsenien hyötyä tuottavaa tarkoitusta.

Kyseiset järjestöarjen osa-alueet ovat parhaimmillaankin vain rakenteita ja traditioita, joiden tulosten varaan voidaan kirjoittaa loistokkaita vuosikertomuksia. Niitä voidaan toteuttaa ajamatta opiskelijoiden etua ja tekemättä asioita yhdessä.

Paatuneena humanistina uskonkin, että liittomme perinnäinen arvo piilee muualla – virallisten rakenteiden, taloudellisen voiton ja vanhojen järjestötapojen tuolla puolen.

OPISKELIJOIDEN TODELLINEN etu on usein se, että liiton siipien suojissa käydään rakentavaa keskustelua, joka kannustaa kaupunkien väliseen aitoon yhteistyöhön ja ajatustenvaihtoon. Jokainen hyvä idea opiskelijoiden

yhteisessä arjessa tulisi olla myös muiden historia-alan yhteisöjemme käytettävissä.

Pyörää on turha keksiä kuudessa eri kaupungissa aina uudestaan, etenkin jos jokin noista pyöristä on muita kehnempi.

Opiskelijamme puurtavat usein myös verrattain pienissä yhteisöissä, joissa voi olla välillä vaikea löytää yleisöä tai vertaistukea omille ajatuksilleen vaikkapa oman opintopolun suunnasta tai työelämän haasteiden selättämisestä.

Jos kanava muiden alan yhteisöihin pidetään todella auki, voi liitto tarjota parhaimmillaan mahdollisuuden suuremman yleisön keskustelulle ja laajemmalle tukiverkostolle. Tämän foorumiin tulisi olla kaikille opiskelijoille avoin – olivat he sitten ainejärjestönsä aktiiveja tai eivät.

Liitto ei tietenkään voi korvata omaa lähiyhteisöä, mutta se voi olla sen luonnollinen jatke ja täydentäjä.

OPISKELIJOIDEN ETU on myös siinä, että heillä on aina halutessaan tarjolla ikkuna muihin samankaltaisiin yhteisöihin.

Liiton seminaareissa kellä tahansa on tilaisuus tutustua muiden kaupunkien opiskelijoihin ja heidän hyvinkin erilaisiin maailmoihinsa. Kliseen sanoin matkailu avartaa ja se pätee myös kotimaiseen yliopistokenttään, jonka sisäinen kirjo kasvaa jokaisen kaupunkikohtaisen uudistuksen myötä.

Seminaarit voivat myös parhaimmillaan olla aitoa yhdessä tekemistä tieteemme äärellä ja luovaa kohtaamista uusissa ympäristöissä.

Meidän etumme on se, että kohtaamme välillä erilaisten opiskelijayhteisöjen jäseniä ja ajatuksia. Yhteinen liitto mahdollistaa myös yhden rintaman – ja yhden painavan kannan aina tarvittaessa.

Meidän ei tarvitse rakentaa hierarkiaa, eikä jokaisen ainejärjestön tarvitse olla aina yhtä mieltä. Kuitenkin usein on hyödyllistä toimia aidosti yhdessä neuvoteltaessa esimerkiksi ”isompien poikien”, kuten yliopistojen kanssa päätöksistä, jotka heijastuvat opiskelijoidemme arkeen tai heidän tulevaisuuteensa.

Liitto voi olla myös paljon muuta, jos ja kun sitä lähdetään vain viemään eteenpäin. Uusien ideoiden rohkea kokeilu tuskin voi viedä menneitä saavutuksia.

JÄSENJÄRJESTÖJEN VÄLISEN yhteistyön syventäminen ja tuloksekas edunvalvonta vaativat kuitenkin myös jatkossa aktiivisia tekijöitä eli heitä, jotka uhraavat aikaansa ja voimiansa liiton luotsaamiseen.

Osallistumiseen ei tarvitse olla kaiken tietävää järjestöveteraani, vaan pikemminkin rohkea uudistaja. Työstä palkintona on arvokasta kokemusta järjestötyön haastavammasta, mutta aika ajoin palkitsevimmasta päästä.

Kokemusta, jolle nykypäivämme projekteja, verkostoja ja yhteistoimintaa painottavassa työelämässä on huomattavasti enemmän tilausta kuin muutamille tietopohjaisille opintokokonaisuuksille.

JA LOPUKSI meille kaikille muistutukseksi sivistyssanakirjan sivuilta sanan liitto merkityksistä, sillä v. 1966 muotoiltu yhteinen ajatus jää usein arkemme kiireen jalkoihin:

1. *sopimus yhteistoiminnasta yhteisen päämäärän saavuttamiseksi*
2. *tällaiseen sopimukseen perustuva suhde*
3. *yleensä yhteistyöstä ja toiminnasta.*
4. *saman aatteen kannattajien tai saman alan edustajien yhteenliittymä*

**Historian Opiskelijain Liiton
tuore puheenjohtaja
Rene Ranka, Tosine ry**

Mikäli haluat tutustua liittoomme ja osallistua sen toimintaan, voit tehdä muun muassa seuraavaa:

- Osallistu marraskuussa järjestettävään HOL-seminaariin Helsingissä
- Tutustu liittoon juuri uudistuvien verkkosivuihin osoitteessa www.hol.fi ja anna niistä halutesasi palautetta Tosineen HOL-vastaavalle
- Tykkää liitosta Facebookissa sekä osallistu siellä käytävään kuukauden keskusteluun
- Käy lukemassa liiton kuukausittaista blogia osoitteessa <http://holblogi.blogspot.fi>
- Ota yhteyttä hallituksen jäseniin

HOL ry:n kauden 2013-2014 hallitus

Puheenjohtaja: Rene Ranka, rene.ranka@gmail.com

Taloudenhoitaja: Laura Haussalo, laura.haussalo@hotmail.com

Sihteeri ja jäsenetuvastaava: Mika Vehmas, mika.t.k.vehmas@student.jyu.fi

Varainhankintavastaava, Tosine: Pekka Pietilä, pekka.pietila@gmail.com

Tiedottaja, Varnitsa: Eeva Pekkala, eeva.a.pekkala@gmail.com

Varapuheenjohtaja, Kronos: Jouni Lautiainen, jouni.lautiainen@helsinki.fi

Historicus: Oskar Dikert, vilhelm.dikert@helsinki.fi

Kleio: Katarina Weckman, kaweckma@abo.fi

Kritiikki: Emmi Saari, emmasa@utu.fi

P-klubi: Jasse Rajamäki, jaaara@utu.fi

Patina: Iina Salminen, iina.k.salminen@uta.fi

Polho: Maija Yrjä, maija.yrja@helsinki.fi

Taso: Roosa Kokkonen, roosa.kokkonen@helsinki.fi

Tiima: Joonas Kivioja, jokivioj@student oulu.fi

Mikäli puolestaan haluat osallistua aktiivisemmin Tosineen toimintaan, ota rohkeasti yhteyttä Tosineen hallitukseen. Hallituksen yhteystiedot löydät esimerkiksi Tosineen nettisivuilta osoitteesta <http://groups.jyu.fi/tosine/>. Toimi nyt, jos sinulla vaikkapa on takataskussasi mahtava idea koskien Tosineen tapahtumia, haluat antaa vinkin yritysyhteistyöhön halukkaasta tahosta tai mielessäsi on jo teema/juttuaihe seuraavaan Tosine-lehteen.

Tietoa ainejärjestömme kesätapah-
tumista on lehden sivulla 39. Sivulta
40 löydät puolestaan lisää kuvia tänä
vuonna jo järjestetyistä tapahtumista.

Opiskelijälähettilästoimintaa Jyväskylän yliopistossa

JOKAVUOTINEN HAKURUMBA aiheuttaa taas ahdistusta ympäri Suomea, kun tuhannet abiturientit ja hieman varttuneemmatkin hakijat etsivät alaansa. Stressi on kova ja monet hakevat ahkerasti tietoa korkeakoulujen nettisivuilta.

Riittävätkö taitoni yliopistoon? Selviänkö akateemisesta ruotsista? Millaista on lukea tenttikirjoja englanniksi? Tuleeko opintotuella toimeen?

Näihin kysymyksiin opiskelijälähettiläät kykenevät usein vastaamaan yliopiston nettisivuja ja opiskelijaelämästä jo irtautunutta yliopistohenkilökuntaa paremmin.

SUOMESSA OPISKELIJALÄHETILÄSTOIMINTA on konseptina uusi, vaikka vastaavaa toimintaa onkin hyödynnetty ulkomailla jo useassa yliopistossa.

Jyväskylässä toiminta alkoi keväällä 2011, kun 14 eri alojen opiskelijaa aloitti tehtävänsä yliopiston epävirallisina kasvoina, eräänlaisina opiskelijaelämän kuvastimina.

Tarkoituksena oli luoda vapaamuotoinen linkki yliopisto-opiskelijoiden ja potentiaalisten hakijoiden välille.

TOIMINNAN TÄRKEIMMIKSI käytännöiksi muodostuivat jo ensimmäisen syksyn aikana aktiivinen vuorovaikutus sosiaalisessa mediassa (Facebook, Twitter, lähettiläiden blogit), osallistuminen erilaisiin tapahtumiin sekä kouluvierai-

lujen järjestäminen.

Toiminnan tärkeimpänä kohderyhmänä olivat siis yliopisto-opiskelusta kiinnostuneet hakijat, mutta toimintaa on pyritty tekemään tunnetuksi myös yliopistossa jo opiskelevien keskuudessa.

OPISKELIJALÄHETILÄT OVAT virallisesti jakautuneet kahteen ryhmään: kansallisiin lähettiläisiin (opiskelijälähettiläät) sekä englanninkielisissä maisteriohjelmissa opiskeleviin kansainvälisiin lähettiläisiin (Student Ambassadors).

Näiden erottelu toisistaan ei kuitenkaan ole tarpeellista tai edes toivottavaa, sillä käytännössä kaikki lähettiläät tekevät samaa työtä. Lähettiläiden työtehtävistä vain kouluvierailut ovat rajautuneet pelkästään suomalaisille lähettiläille.

Molemmat ryhmittymät pyrkivät siis vastaamaan hakijoiden kysymyksiin sekä auttamaan näitä saamaan mahdollisimman realistisen kuvan opiskelijaelämästä. Jos opiskelijälähettiläät eivät osaa vastata saamiinsa kysymyksiin, neuvoa kysytään yliopiston henkilökunnalta.

Opiskelijälähettiläät eivät siis ole kaikkietäviä opiskelutietouden mestareita, vaan eräänlaisia vertaisauttajia, joiden keskeisimpänä viestinä on: mekin olemme olleet samassa tilanteessa, voimme auttaa?

MITEN VOIT AUTTAA?

1. Tykkää opiskelijälähettilään Facebook-sivusta! (Emilia JY-opiskelijälähettiläs)
 2. Kerro opiskelijälähettilästä historiasta kiinnostuneille tutullesi!
 3. Ehdota aihetta blogiteksteihin!
- Emilian blogi löytyy osoitteesta: emilia-juu.blogspot.fi**

Haluaisitko kirjoittaa vierailevana tähtenä opiskelijälähettilään blogiin tai tuoda esille omia opiskelukokemuksiasi? Palautetta ja ehdotuksia otetaan vastaan:

emilia.l.lakka@student.jyu.fi

OPISKELIJALÄHETILÄSTOIMINNAN kehittäminen on jatkuva prosessi. Toimintaa onkin koko sen lyhyen historian ajan pyritty parantamaan ja monipuolistamaan luomalla uusia toimintamalleja.

Perinteisten kouluvierailujen lisäksi lukiolaiset voivat muun muassa tulla varjostamaan itseään kiinnostavan aineen lähettilästä päiväksi (seurata tätä yliopistolla, osallistua luennoille jne.) tai osallistua pienimuotoisiin ryhmäkeskusteluihin lähettiläiden kanssa.

Tämän kevään uusinta uutta ovat virtuaalivierailut, joiden avulla opiskelijälähettiläät voivat levittää tietoa Jyväskylän yliopiston opintotarjonnasta yhä laajemmalle alueelle.

Emilia JY-opiskelijälähettiläs?

Hei! Olen Emilia Lakka ja viimeistelen nyt ensimmäistä vuottani historian opiskelijälähettiläänä. Lyhyesti voisin kuvailla itseäni rempseäksi savolaiseksi sekä kirjallisuuden ja elokuvien suurkuluttajaksi.

Historiassa olen kiinnostunut erityisesti Yhdysvaltain ensimmäisen maailmansodan aikaisesta sisäpolitiikasta. Olen yläkoulusta lähtien ollut myös erittäin kiinnostunut sekä järjestötoiminnasta ja poliittisesta vaikuttamisesta.

Kenties haluni vaikuttaa yhteisiin asioihin oli opiskelijälähettilästoimintaan kohdistaman kiinnostukseni taustalla.

HELAN AINEET loistivat poissaolollaan kevään 2011 opiskelijälähettiläskokoonpanossa. Kun opiskelijälähettiläiden määrää päätettiin kasvattaa keväällä 2012, oli selvää, että laitos tarvitsi ainakin yhden opiskelijälähettilään ja tuohon tehtävään minä halusin.

Itse hain opiskelijälähettilääksi hetken mielijohteesta, sillä fuksina en odottanut saavani tehtävää. Tulin kuitenkin valituksi, mistä olen äärimmäisen iloinen ja kiitollinen. Pian aloitan toivottavasti toisen vuoteni opiskelijälähettiläänä.

OPISKELIJALÄHETILÄSTOIMINTA on ytimeltään tärkeitä elämänskysymyksiä ja uravalintojen pohtivien nuorten auttamista.

Monet nuoret ovat vielä lukion jälkeenkin epävarmoja tulevaisuudensuunnitelmistaan ja kaipaavat mahdollisuutta kysyä tyhmissäkin kysymyksensä. Tähän tarpeeseen opiskelijälähettilästoiminta vastaa.

Hakijoiden auttamisen antaman molempuolisen ilon lisäksi koen saaneeni toiminnan kautta myös paljon uusia kokemuksia ja ystäviä sekä kehittäneeni esiintymiskokemustani.

Lähettiläille järjestetyt koulutukset ovat laajentaneet ymmärrystäni sosiaalisen median tarjoamista mahdollisuuksista sekä yliopiston teknisistä valmiuksista. Toiminnan poikkitieteellisyys on auttanut minua ymmärtämään laajemmin yliopistomme tarjoamien vaihtoehtojen välisiä eroja sekä osaltaan vahvistanut omaa identiteettini nimenomaan historioitsijaksi.

Emilia Lakka
Opiskelijälähettiläs

Aurinkoa ja lämpöä kaipaava amanuenssi

Teksti & kuvat: Maiju Hirvonen

Satu Matikainen on aiemmin tunnettu historianopiskelijoiden keskuudessa muun muassa asiansa osaavana kollokvio-ohjaajana. Nykyisin hän kuitenkin vaikuttaa opiskelijan elämään hieman eri tavalla aloitettuaan viime vuonna työskentelyn amanuenssina. Amanuenssi on yliopistolla yleensä se henkilö, kenen puoleen kääntyy ongelmatilanteissa. Haastattelun tarkoituksena olikin selvittää amanuenssin työtehtävien lisäksi, minkälainen henkilö historianopiskelijoiden ohjauksesta ja neuvonnasta vastaava uusi amanuenssi oikein on.

Miksi amanuenssiksi?

Ennen amanuenssin tehtävää Matikainen työskenteli Historian ja etnologian laitoksella vuodesta 1998 lähtien. Hänellä ehti olla laitoksella 23 eri työ sopimusta, jotka vaihtelivat kestoltaan yhdestä kuukaudesta kolmeen vuoteen.

Nykyinen amanuenssi työskenteli aiemmin muun muassa assistenttina, yliassistenttina, lehtorina ja apurahatutkijana. Amanuenssin työn vakituisuus olikin Matikaiselle yksi suurimmista syistä hakea kyseiseen tehtävään.

– Töiden loppuminen ei varsinaisesti ollut näkyvissä, mutta ei voi tietää mitä tulevaisuudessa olisi tapahtunut.

Matikainen arveli myös osaavansa hoitaa amanuenssin tehtävät, koska oli seurannut läheltä edellisen amanuenssin Tuulikki Tuomaisen työskentelyä.

AMANUENSsin TEHTÄVÄN myötä Matikaisen työnantaja vaihtui historian ja etnologian laitoksesta humanistisen tiedekunnan palvelukeskukseen, joka on sijoittanut hänet laitokselle.

Ensisijaisena työyhteisönään Matikainen kokee kuitenkin edelleen HELAn ja ajoittain amanuenssin onkin vaikea muistaa, ettei laitos ole enää hänen työnantajansa.

Amanuenssin työssä haastavinta Matikaiselle on ollut säännöllinen työaika ja etenkin se, että aamulla on tultava työpaikalle.

– Aiemmin pystyi jäämään kotiin, mikäli ei ollut mitään sovittuja aikatauluja sille päivälle, ja jos oli vaikka lumimyrsky, Matikainen kuvailee.

Viimeksi Matikaisella on ollut säännöllinen työaika 90-luvulla kesätoissa ollessaan.

TÄLLÄ HETKELLÄ Matikainen on motivoitunut hoitamaan amanuenssin tehtäväänsä, mutta tulevaisuudessa hän toivoo urakehityksen mahdollisesti jatkuvan ja pääsevänsä työskentelemään korkeampiin tehtäviin yliopistolla.

Myös tulevaisuutta silmällä pitäen Matikainen suorittaa yliopistolla tällä hetkellä 40 opintopisteen korkeakouluhallinnon opintokokonaisuutta.

Amanuenssi auttaa pienissäkin asioissa

Amanuenssin työtehtäviin kuuluu kaikki opiskeluun liittyvä neuvonta. Muodollisen opintosuunnitelman lisäksi amanuenssilta saa apua läpi opintojen ja Matikaisen mukaan häneltä kannattaakin kysyä apua aina kun siltä tuntuu.

– Opiskelijat käyvät kysymässä esimerkiksi, mitä kursseja seuraavana lukuvuonna tulisi suorittaa, miten opiskeluita kaiken kaikkiaan tulisi rytmittää ja mitä kurssivalintoja heidän pitäisi ylipäätään tehdä, Matikainen kuvailee häneltä kysyttävien neuvojen luonnetta.

Helpoiten neuvoa pieniin kysymyksiin saa sähköpostitse, joihin amanuenssi pyrkii vastaamaan aina mahdollisimman nopeasti.

Mikäli epäselviä asioita sen sijaan on enemmän, kannattaa varata aika amanuenssin vastaanotolle.

Myös pieniltä tuntuvista asioista voi mennä sähköpostin lähettämisen sijaan keskustelemaan kasvotusten, eikä aina tarvitse olla edes selkeää kysymystä tai ongelmaa mielessä.

SIVUAINEVALINNOISSA amanuenssi kuitenkin kannustaa opiskelijoita myös omaan aktiivisuuteen, koska amanuenssilla ei esimerkiksi ole aina välttämättä tietoa muiden oppiaineiden kokonaisuuksien sisällöistä.

Opiskelijoiden ohjaamisen lisäksi konkreettisesti opiskelijoiden opintojen etenemisessä amanuenssin työ näyttäytyy opintorekisterinhoidossa ja opintokokonaisuuksien kokoamisessa.

– Oma opintosuoritusotetta kannattaa seurata ja mikäli jokin suoritus ei tule rekisteriin ajallaan, kannattaa siitä olla yhteydessä ennemmin minuun kuin kurssin vetäjään tai tenttaattoriin, Matikainen huomauttaa.

Aineenopettajakoulutukseen liittyviä asioita Matikainen hoitaa yhdessä laitoksen pedagogisen johtajan Simo Mikkosen kanssa. Aineenopettajakoulutukseen liittyvissä asioissa joutuu olemaan paljon yhteydessä myös OKL:ään ja Norssiin.

Aina tieto kolmen tahon välillä ei kulje ongelmitta.

– Tänä keväänä esimerkiksi siinä, miten opiskelija voi päästä aineenopettajakoulutukseen, jos ei ole suoravaltu, on ollut epäselvy-

yttä.

Tällä hetkellä amanuenssia työllistää eniten seuraavan lukuvuoden opetussuunnitelman tekeminen.

– Otan selvää mitä kursseja kukakin on ensi vuonna pitämässä, laitan kurssit korppiin ja teen eräänlaisen lukujärjestyksen.

AMANUENSsin TYÖPÄIVÄT eivät kulu ainoastaan työhuoneessa päivystäen, vaan noin viidesosa työajasta kuluu erilaisten kokousten ja koulutusten parissa.

Viikoittain Matikainen kokousta 3-8 kertaa muun muassa laitoksen kehittämisen, humanistisen tiedekunnan opintotiimin ja erilaisten työryhmien parissa.

Koska amanuenssi ei ainoastaan istu työhuoneessaan, kannattaa tapaamisesta hänen kanssaan sopia etukäteen sähköpostitse.

Opiskelijavaihto ja työharjoittelu

Pääasiallisesti laitoksella työskentelevien kahden amanuenssin tehtävät ovat jakautuneet siten, että historian opiskelijoiden asioista

huolehtii Satu Matikainen ja etnologien asioista vastaavasti Elina Salminen.

Kummallakin amanuenssilla on kuitenkin vastuualueita, jotka koskettavat kummankin oppiaineen opiskelijoita.

Matikaisen vastuulla ovat sekä etnologian että historian opiskelijoiden osalta kansainvälinen Erasmus-opiskelijavaihto ja työharjoittelun organisointi.

Sekä opiskelijavaihto että työharjoittelu ovat amanuenssin mukaan liian vähän hyödynnettyjä mahdollisuuksia.

– Erasmus-vaihdon paikat eivät aina täyty oman laitoksen opiskelijoista, joten paikkoja on jouduttu viime vuosina tarjoamaan myös muiden oppiaineiden opiskelijoille.

Euroopan vaihtokohteista Englanti ja etenkin Espanja ovat amanuenssin mukaan suosituimpia hakukohteita, kun taas vastaavasti esimerkiksi Saksaan jää yleensä useita vaihtopaikkoja täyttämättä.

LAITOKSELTA LÄHTEVIEN vaihtareiden auttamisen lisäksi Matikaisen vastuulla on myös laitokselle saapu-vien ulkomaalaisten opiskelijoiden asioiden hoitaminen.

Hän muun muassa vastaanottaa vaihto-opiskelijoiden hakemukset, hyväksyy ne muodollisesti ja tarkistaa löytyykö opiskelijoiden opintosuunnitelmista HELAn vaihto-opiskelijoille tarjottavia kursseja.

Työharjoittelun osalta Matikainen puolestaan on vastuussa harjoittelutukeen ja harjoittelusopimukseen liittyvissä asioissa, minkä lisäksi

hän tarkistaa opiskelijoiden tekemät harjoitteluraportit.

Matikainen huomauttaa, että laitoksen tarjoamien harjoittelupaikkojen lisäksi myös oma-toimisesti hankitusta harjoittelusta on mahdollista saada opintopisteitä, kunhan asiasta sopii etukäteen.

– Jos menee esimerkiksi arkistoon harjoitteluun, saa siitä tietenkin myös opintopisteitä.

Amanuenssi kannustaa opiskelijoita hakemaan aktiivisesti laitoksen tarjoamaa harjoittelutukea. Tänä keväänä tukea haki alle kymmenen opiskelijaa, joille kaikille tuki myös annetaan, mikäli heidän harjoittelupaikkansa varmistuvat.

Opintoja Jyväskylässä ja Lontoossa

Siihen, miten amanuenssi itse on aikoinaan päätenyt opiskelemaan historiaa, ei Matikaisella ole selvää vastausta.

Amanuenssi on alun perin kotoisin Jyväskylästä ja omien sanojensa mukaan hän oli liian laiska hakemaan muualle opiskelemaan, joten valitsi opiskelupaikkansa Jyväskylässä olleista vaihtoehdoista.

Yliopistoon pääsy onnistui heti ensimmäisellä yrittämällä.

– Ylioppilastodistukseni ei ollut mikään erityisen hyvä, mutta pääsykoe meni sitten hyvin. En oikein osaa jännittää sellaisia tilanteita, mikä varmaan vaikutti menestymiseen ko-keessa. Ja kai minä aika paljon luinkin silloin, Matikainen muistelee.

Historian ohella Matikainen haki opiskelemaan myös valtio-oppia, mutta sinne pääsemättä jääminen ei ole jäänyt jälkikäteen harmittamaan.

– Aika pian huomasin, että en minä siellä olisi viihtynytäkään.

Pääaineena Matikaisella oli yleinen historia, minkä lisäksi hän opiskeli taloushistorian opinnot syventäviin opintoihin asti ja myös Suomen historiaa aineopintojen verran.

MATIKAISEN OPISKELUAIKANA ainoastaan perusopinnot olivat historiassa yhteiset ja oma pääaine valittiin jo aineopintovaiheessa. Historian lisäksi Matikainen opiskeli kansantaloustiedettä, yhteiskuntatieteitä ja journalistiikkaa.

Journalistiikan opinnoista huolimatta Matikainen ei ole koskaan haaveillut toimittajan työstä, vaan journalistiikkaa hän opiskeli, koska ”piti vain jotain sivuaineita saada”.

Yliopisto-opiskelujen alkaessa Matikaisella ei ollut muutenkaan selkeää urasuunnitelmaan, mutta opettajaksi hän ei ainakaan halunnut.

– Jossakin vaiheessa harkitsin arkistoalaa, mutta kesätöissä arkistossa ollessani huomasin, ettei se ole minun juttuni. Arkistotyö oli mielestäni liian toimistotyömäistä ja halusin jotakin dynaamisempaa, Matikainen muistelee hymyillen.

Viimeistään graduvaiheessa Matikaiselle varmistui, että häntä kiinnostaa tutkijanura ja jatko-opinnot yliopistossa.

Opiskelijoille, jotka suunnittelevat tutkijanuraa, amanuenssilla on selkeä ohje.

– Kannattaa panostaa graduun ja miettiä onko se aiheeltaan sopiva. On tärkeää, että laitokselta löytyy omalle aiheelle ohjaava porukka ja että aihe ylipäättään on sellainen, mikä sopii laitoksella tehtävän tutkimuksen raameihin, jotka tosin ovat melko laajat.

JYVÄSKYLÄN YLIOPISTOSTA suorittamiensa opintojen lisäksi Matikainen on suorittanut maisterintutkinnon myös Englannissa.

University of London, School of Slavonic and East European Studies -opinahjoon hän päätyi Suomen akatemian Itä-Eurooppaa väitöskirjassa käsitteleville opiskelijoille suunnatun vaihto-ohjelman myötä.

Kolme vuotta kestäneiden opiskeluiden myötä Matikaiselle tuli tutuksi tiivistähtinen opiskelu, joka edellytti keskimäärin kolmen kirjan lukemisen ja sisäistäminen per viikko ja per kurssi.

– Työmäärä kursseilla oli viikosta viikkoon yllättävä, mutta loppukokeet puolestaan eivät olleet sitten niin pahoja.

Kielitaidon kannalta tämä oli tietysti korvaamaton kokemus, Matikainen muistelee Englannissa suorittamia opintoja.

Auringonottoa ja Real Madrid

VAPAA-AJALLAAN MATIKAINEN tekee jonkin verran tutkimustyötä. Amanuenssin työtehtäviin ei nimittäin kuulu lainkaan tutkimuksen tekeminen, joten Matikainen on jatkanut keskeneräiseksi jääneiden tutkimustöiden tekemistä työajan ulkopuolella.

Harrastuksikseen Matikainen puolestaan nimeää matkustelun ja auringonoton. Suomessa on hänen makuunsa aivan liian kylmää, joten amanuenssin on usein päästävä matkustamaan ulkomaille.

Pääasiassa amanuenssin matkat suuntautuvat Välimerelle, missä on tarpeeksi aurinkoa ja lämmintä. Seuraava matka suuntautuu toukokuussa Turkkiin ja myöhemminkin kesälle amanuenssin suunnitelmassa on pari matkaa.

Myös vielä melko kaukana tulevaisuudessa koittaville eläkepäiville hänellä on jo tässä vaiheessa selkeä suunnitelma.

– Eläkkeelle päästyäni aion muuttaa Espanjaan.

HAASTATELUN LOPPUPUOLELLA Matikainen paljastuu myös ulkomaalaisen jalkapallon ystäväksi.

Suosikkijoukkueekseen hän nimeää Real Madridin – Barcelonan kannattajien reaktiota peläten.

Haastatteluhetkellä puolivälierävaiheessa olevan Mestarien liigan lopputulokseen ja suosikkijoukkueensa menestykseen sarjassa amanuenssi ei halua ottaa kantaa.

Hän paljastaa kuitenkin olevansa kyvykäs veikkaaja.

– Viime kesänä voitin laitoksen työntekijöiden kesken järjestetyn EM-kisaveikkauksen, Matikainen kertoo ylpeänä.

Näpit irti opintotuesta!

Havaintoja mielenosoituskulttuurista

Teksti ja kuva: Henri Pienimaa

On yksi asia, joka jokaisen tulisi kokea opiskeluaikanaan, nimittäin kunnan opiskelijamielenosoitus. Mitä parhain tilaisuus ilmaantuikin maaliskuun lopulla, kun noin viisituhatta opiskelijaa lähti eduskuntatalon eteen vaatimaan hallitusta pysymään erossa opintotuesta. Nyt päästään kokeilemaan sitä demokratiaa!

Olkaahan kunnolla siellä – pohjoismainen mielenosoitus

Menomatkalla keskustelu kääntyy vitsailuksi polttopulloista ja kyynelkaasusta.

Keskustelusta huomaa, että kukaan ei usko, että Suomessa mielenosoitus tulisi vastaamaan Etelä-Euroopan mallista kahakointia.

JYYn edustaja neuvoo kaikkia tottelemaan ja olemaan kunnolla. "Kyseessä on päihteen tapahtuma... Hyvällä mielellä mukana...".

JYY on ilmeisesti demokraattisesti valinnut matkan soittolistan, sillä samaan listaan mahtuu niin *Avaimen – Punainen tiili* kuin *Pojun – Poika saunoo*.

Tosiaan, mahtuvathan sateenkaarihallitukseenkin Arhinmäet ja Stubbit.

HUOLTOASEMALLE PYSÄHDYTTÄESSÄ on matkaseurani yhtä mieltä siitä, että ilman kaljaa ei tästä selvitä.

Tapahtuma alkaa muistuttaa enemmän samaan aikaan Jyväskylässä meneillään ollutta Pörssin rinneriehaa kuin vuoden 1968 opiskelijamielenosoituksia kun astutaan bussista

Senaatintorin haalarimereen. Ainoastaan torille pystytetystä DJ-kopista kuuluva Foster the Peoplen *Helena Beat* paljastaa, että ollaan pääkaupungissa.

Joo, ei olisi ilman kaljaa selvitty.

Internetmeemit ja absurdi resistanssi

Itse mielenosoituksessa vilahtelee kylteissä ja asusteissa erilaisia internetmeemejä. On tyyppejä Guy Fawkes-naamareissa ja Grumpy Cat-kylttejä.

Kai tässä merkkien sekamelskassa on hauskuutensa. On helppoa suhtautua kaikkeen, jopa kansalaisaktivismiin ironisesti.

"Ei kaiken tarvitse olla niin vakavaa" ja "Älä mieti liikaa" on sellaisia lauseita, joita tulee vastaan, jos lähtee näitä hauskan yhdessäolon muotoja kritisoimaan.

KUITENKIN JOSSAKIN on raja ironian, naurun ja merkityksellisten asioiden välillä.

Jason Hickel ja Arsalan Khan ovat pyrkineet selvittämään tätä postmodernia ironista suhtautumista todellisuuteen valkoisen keskiluokan, erityisesti opiskelijoiden selviytymisen muotona.

He esittävät, että nykypäivän opiskelijoiden suosima absurdi huumori, eli mm. lankutus ei ole vain poliittista nihilismia ja eskapismia ("en tiedä saanko korkeakoulutuksestani huolimatta töitä ja toivoa paremmasta ei juuri ole, joten parempi pitää hauskaa"), koska oikeastaan korkeakoulutetut eivät ole nykyisessä järjestelmässä ne kaikista huono-osaisimmat.

HICKEL JA KHAN esittävät, että kyseessä on keino ilmaista omaa etuoikeutettua asemaa: "olen varma menestymisestääni, joten minun ei tarvitse ottaa itseäni vakavasti".

Näin oletettu absurdi vastarinta, vaikkapa mielenosoituksessa vilahtanut "Tämä on kyltti" –kyltti, ei näyttäytyäkään viattomana hauskanpitona, vaan tietyn etuoikeutetun ryhmän merkkijärjestelmän osana.

Absurdin huumorin omaksuminen takaa Hickelin ja Khanin mukaan pääsyn uuteen yläluokkaan, jolla on varaa vitsailla kaikesta.

Luokkahabitusta tai ei, niin autot eivät aina-kaan pala ja kadulla mielenosoitusta seuraa-va romaanikerjäläinen tuskin nauraa, kun joku keksii huutaa "Sokka irti opintotuesta" "Näpit irti" sijaan.

Taas sorvin ääreen

Eduskuntatalon portailla järjestettävissä haastatteluissa kansanedustajat ovat samaa mieltä: opintotukea, ei lainaa, opintotuki pitää sitoa indeksiin...

Mielessä herää kysymys "No miksi helvetissä me sitten olemme täällä?", mutta se hukkuu sopupuheen alle.

Perustulokin välähtää Arhinmäen vastauksessa, mutta siihen ei haastattelija tartu, sehän voisi vaikka saada muilta kansanedustajilta kielteisen vastauksen.

Hämentyneinä lähdemme takaisin busseille. Kai tässä voitettiin jotain? Perisuomalainen torjuntavoitto?

Ensi kerralla olisi varmaan syytä ottaa tavoitteeksi vähän enemmän kuin pelkkä vaatimus lupauksissa pysymisestä.

KYLLÄHÄN NÄIN isolla porukalla saisi ajettua läpi vaikka mitä, mutta näyttää siltä, että kaduille lähdetään ainoastaan toimeentulon ollessa uhattuna tai vaihtoehtoisesti pussikaljalle vappuna.

Näitä kokoontumisia alkaa olla vaan kohta mahdoton erottaa toisistaan. Keski-Suomeen palatessa Nelonen uutisoi sivuillaan tapahtumasta:

"Opiskelijat ottivat varaslähdön vappuun."

En enää tiedä, onko tämä vitsi.

Mielenosoituksen huudahduksia

"Lainaan enkä palauta"

"Varokaa sporaa"

"Työurat lässynlää, koita omaas pidentää"

Lähteet:

Hickel, Jason & Arsalan Khan:

The 'Harlem Shake' and the Western Illusion of Freedom (2013)

http://www.newleftproject.org/index.php/site/article_comments/the_harlem_shake_and_the_western_illusion_of_freedom

Maailma on erilainen freemoverin silmin

Teksti ja kuvat: Nooa Nykänen

VAIHTO-OPISKELIJAKSI VOI nykyään lähteä mihin tahansa. Sinänsä mukavan globaalilta kuulostavan lauseen kääntöpuolena on, että silloin tällöin ilmestyy opiskelijoita, jotka oikeasti tekevät näin.

Kohtuudessa pysyminen voi olla hankalaa ja niinpä sitten huomaatkin yhtäkkiä viettäväsi 10 kuukauden mittaista vaihtovuotta Jakutskissa, "maailman kylmimmässä" kaupungissa Koillis-Siperian periferisten taigametsien keskellä.

Ellei täältä ikiroudan ääreltä löydy sitä kuuluisaa kansainvälistä kokemusta, niin ei sitten mistään.

VAIKKA MONILLE riviopiskelijoille ajatus freemover-vaihtoon lähdöstä kuulostaa utopistisen hankalalta, voi ulkomaisen opiskelupaikan löytäminen onnistua yllättävänkin hyvin myös itse käyttämälläni karttapallometodilla: silmät kiinni tökätty sormi näyttää minne mennään.

Pitkällistä paperisotaa kannattaa toki odottaa, sillä tavallisten vaihto-ohjelmien ulkopuolelta tulevilta vaaditaan tavallisesti ties millaisia dokumentteja todisteina yliopisto-opiskelusta, terveydestä, jopa olemassaolosta.

Oman projektini järjestämiseen meni runsas vuosi kaikkine neuvotteluineen mm. lukukausimaksuista & syntymätodistuksien käännätyksistä ja silti sain lopullisen matkavisumini käteen vasta 2 päivää ennen lähtöäni.

HELPPOA TAIVALTA on siis turha odottaa, mutta palkinnoksi avautuu ainutkertainen mahdollisuus nähdä jotain aivan muuta.

Sahan tasavaltaan sopeutuminen on ollut monessa mielessä avartava kokemus.

Vaikka Venäjä muistuttaa tietyiltä osin itseään kaikkialla, erottuu paikallista katukuvaa hallitseva jakuutilainen kulttuuri selvästi slaavilaisesta - niin ulkonäön, kielen, taiteen kuin mielenlaadunkin suhteen.

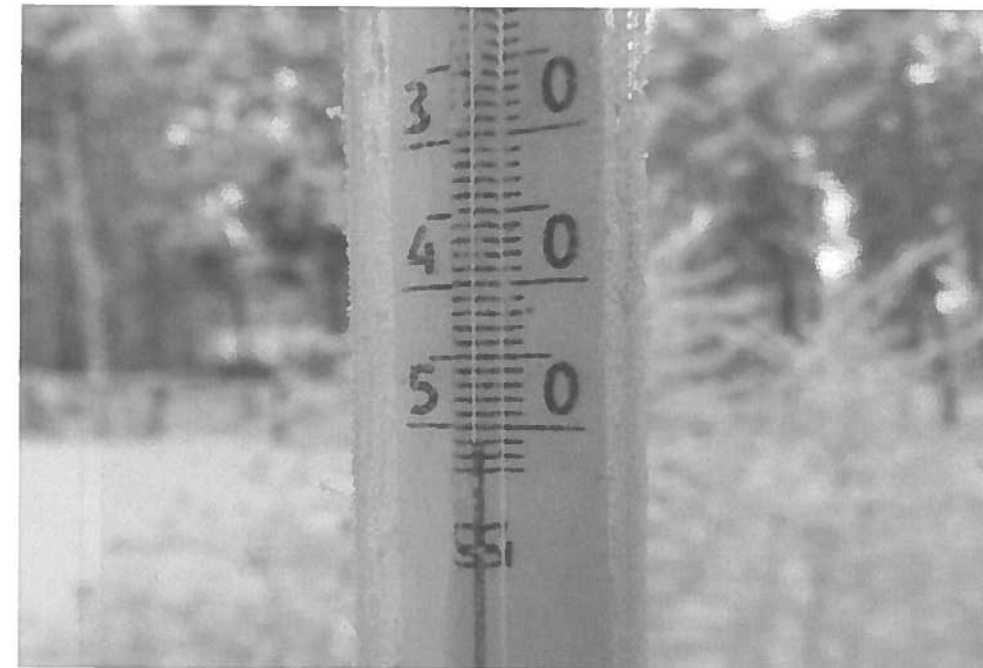

Myös sijainti Siperian perukoilla vaikuttaa väkisin paikalliseen elämään ja esimerkiksi Moskovan ja Pietarin uutiset, eurooppalaisista puhumattakaan, eivät täälläpäin hetkauta ketään kiinnostuksien keskittyessä monella elämänalueella lähinnä täkäläisiin teemoihin.

ULKOMAALAISELLE ensimmäinen kulttuurishokki iskee nopeasti jo lähikaupassa, ruokaosaston koostuessa pääosin pakastetuista teurastamotuotteista, kaksimetrisistä raa'oisista kalanruhoista sekä vodkahyllystä.

Puoli vuotta vanhan, puolimädän omenan kustantaessa kaksi euroa ymmärrys elintarvikelogistiikan maailmanlaajuisista haasteista laajenee kummasti.

Omaa totutteluaan on vaatinut myös paikalliseen yliopistomaailmaan sopeutuminen, sillä näin periferiassa itse korkeakoulutuk-

Perinteinen tammikuun hiihtokeli

sellakin on ihan oma käsitteensä. Englannin osaaminen ei Venäjällä järin yleistä ole, mutta Jakutiassa jo suomalaisella lukioenglannilla on mahdollista päästä apulaisprofessoriton töihin yliopiston kieltenlaitokselle, mistä on melko suoraan pääteltävissä opiskelijoiden ja henkilökunnan keskimääräinen kielitaitous.

Omalla rallivenäjälläni opiskelu on alkuhankaluuksien jälkeen asettunut uomiinsa, sillä vaihtoehtoja ei juuri (jakuutin kielen lisäksi) tarjottu.

Lukion oppimäärää vastaavasta opetus- tasosta huolimatta mielenkiintoisia kursseja historian saralta kuitenkin löytyy, mm. Siperian ja Kauko-Idän historiasta ei lie koto-Suomessa kuunaan kuultukaan. Myös alueellisten kansallisuuksien kirjosta olisi useampikin etnologi innoissaan, käsiteltiin sitten hökkelikylien perinnekulttuuria, poromiesten esihistoriaa tai dolgaanin ja lamuutin kielten diskurssieroja.

JA SE TALVI, onhan se melko kylmä.

Joulukuun puolivälissä alle -40°C putoava lämpötila tokenee vasta helmikuun keskivaiheilla ja paikallisilla turkismarkkinoilla riittää kysyntää.

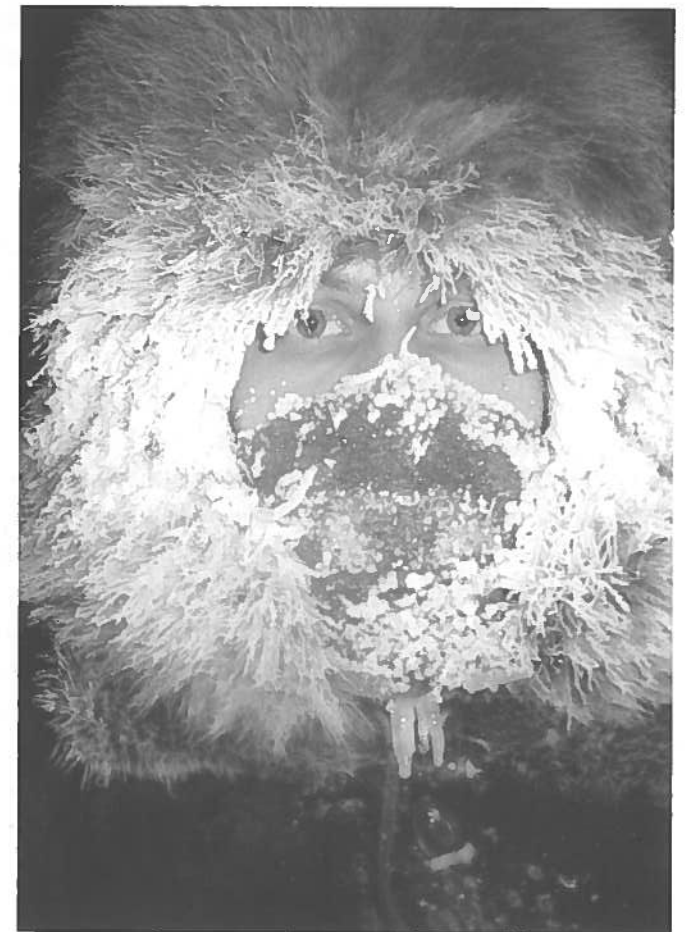
Erityisellä asennoitumisella ja siekailematomalla överipukeutumisella ulkoilu näid-

en kahden kuukauden aikana onnistuu, mutta mitään suurta talvijuhlaa ei parane odottaa - paleltumia ja tunnottomuutta sitäkin enemmän.

Omalla kohdallani ennätyslukemia hipoi Oimjakonin ekskursiolla koettu kuulas -60°C astetta lähen- televä kuutamoyö, eikä ollut enää hirveän vaikea sanoa, että yilutti.

Onpahan sekin tässä elämässä koettu, että sylkiklimpi

pi kimpoaa puusta takaisin tai että käside- si jäätyy takintaskuun. Vaihto-opiskelu on ainutlaatuinen mahdollisuus saavuttaa uusia elämäkokemuksia.

Pukeutuminen on tarpeen.

TIETYLLÄ TAPAA Siperian parasta antia on ollut myös väistämätön tarve oma-aloitteisuuteen.

Erityisesti alkukuukausina mistään ei etukäteen tiennyt mitään ja toisin kuin Erasmusnuorille järjestetyillä pakettimatkoilla, asioista piti ottaa selvää itse, oli kysymyksessä sitten matkailumahdollisuudet tai vapaa-ajan aktiviteetit yöelämiseen.

Sinällään moneen paikalliseen seurapiiriin tunkeutuminen ei ole ollut vaikeaa, sillä jokainen ulkomaalainen on Jakutiassa nähtävyyttä, muutaman kuukauden oleskelun jälkeen myös kuuluisuus.

Etenkin yliopistopiireissä julkisuus huvitti aluksi käytäväkuiskutteluineen ja tuntemattomien moikkauksineen, mutta silmätikkuna viihtymisen myötä erilaisia oheistoimintatarjouksia alkoi sadella siinä määrin, että kieltäytymiseen oppiminen osoittautui arvokkaaksi oman rauhan kannalta.

Välillä ulkomaalaisjulkisuus on johtanut mainioihinkin kekkereihin, muun muassa osallistuminen jakutialaisessa maalaiskyläkoulussa pidettyihin ilmakiväärilpailuihin

(hopealle jäätin) jäi pysyvästi mieleen siperialaisesta absurdiasta.

KAIKESTA HAASTEELLISUUDESTAAN huolimatta olin jo projektini alkaessa vakuuttunut, että kokonaisuudessaan tämänkaltaisista vaihtovuosista ei voi jäädä loppujen lopuksi kuin plussan puolelle.

Kaikenkarvaiset vaikeudet ehkä saattavat arviossa unohtua, mutta viimeisten kuukausien aikana koetut hienot hetket, huvittavat kommellukset ja ainutkertaiset elämykset eivät taatusti pyyhkiydy muistista loppuelämänsä aikana.

Niille, joilla nahka kestää, pinna riittää sekä asennetta ja innokuutta löytyy, voin lämpimästi suositella itsensä laittamista likoon ja omanlaisensa vaihtokokemuksensa sorvaamista missä tahansa maapallolla.

Eduksi katsotaan, jos myös luulot omista kyvyistä ja rajoista ovat etukäteen vähän liioiteltuja.

1436 Gutenberg
1979 Kampus Kustannus
2013 Sinä & Kampus Kustannus?

Päätä, mitä painetaan.

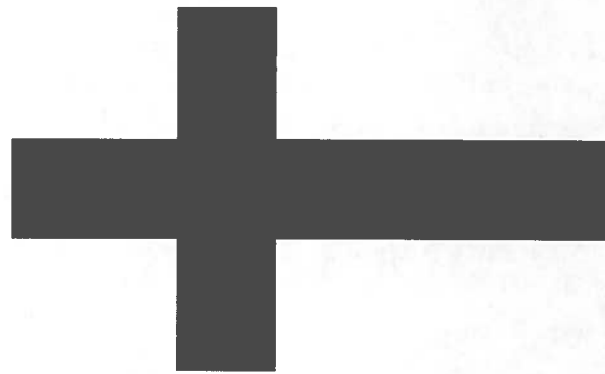
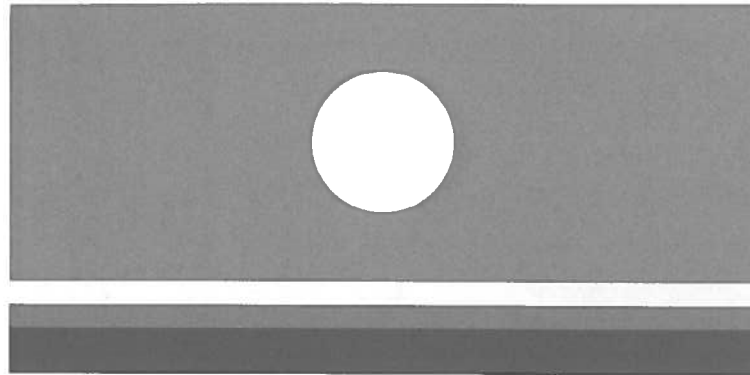
Tule mukaan toimintaan!
Lähetä käsikirjoitus tai kirjaidea

jyy.fi/kampuskustannus
kampuskustannus@jyy.fi

KAMPUS KUSTANNUS

Jakuutti & suomalainen - veljekset kadoksissa

Vaikka nykygenealogia muuta väittääkin, ovat suomalaiset ja jakuutit olleet selkeästi ammoisina aikoina samaa heimoa, tai ainakin naapureina hyvää pataa. Historian syövereit tyrskyine ja hyrskytyksineen ovat heilauttaneet kansakunnat toisistaan erilleen, mutta oheiset kymmenen yhtäläisyyttä osoittavat kiistatta väkemme yhteiset juuret.

1) Alkoholikulttuuri

Sekä suomalaiset että jakuutit ovat aikain saatossa kovin mieltyneet pakkasten keskellä lämmittävien putelien anteihin ja tilastollisesti puhtaan alkoholin kulutus on molempien kansojen keskuudessa railakasta.

Siinä missä suomalainen juo pöydän alle salmiakkikossuillaan kaikki muut ja

itsensä, kärsivät jakuutit aasialaisgeneeistään humaltuen nopeasti ja tehokkaasti omalla Pantov-nimisellä poronsarvivodkallaan.

2) Juro luonne

Molemmat kansallisuudet ovat luonteeltaan hiljaisia, kyräileviä ja vähäpuheisia, etenkin ventovieraiden parissa. Jakuuttien perinteinen tervehdys, vaivihkainen, mutta vakava kädenpuristus, on ollut suomalaislähtöiselle vaihtariraportojalle helposti omaksuttavissa.

3) Käsittämätön kieli

Turkkilaispohjainen jakuutti eroaa venäjältä yhtä paljon kuin suomi retoromaniasta, ja kantaväki osaa käyttää sen hyödykseen. Ainoa tehokkaaksi osoittautunut tapa vastata paikallisten ylimieliseen kielikikkailuun on ollut ärtynyt suomenkielinen palaute. Sitä he tuntevat ymmärtävän välillä venäjää tehokkaammin.

4) Kansalliseepos

Jakuuttien Olonkho-eepos on maailmanlaajuisesti lähimpiä vastineita suomalaiselle Kalevalalle suullisesta runoudesta kerättyine kertomuksineen.

Väinämöisen tilutellessa kanteleellaan tyytyvät jakuuttisankarit munniharpun soitteluun suuren mahtavan jakuuttisoturin, Njurgun Botuurin, paloittellessa kaikki vihollisensa Conan-barbaarin tyyliin. Nykyisin molempien eepoksien asema kansallistaiteessa on vahva, mutta sisältöjä harva tuntee enää tarkalleen, eivätkä nykyjakuutitkaan ymmärrä Olonkhon muinaiskielestä yhtään mitään.

5) Ruokakulttuuri

Yhtä lailla kuin suomalaista keittiötä mollataan maailmalla sen minkä ehditään, voi jakuuttilaisien perinneruokien kulinaristisuutta vähintäänkin kyseenalaistaa. Vaikka karppaajille lihan täytteen ja vähävitamiinisen ruokaympyrän parissa eläminen voi sopiakin, ovat erikoisuudet, kuten raaka jäinen kala tai verinen hevosenmaksa (raakana sekin), hm, mielenkiintoisia makuelämyksiä. Kertaalleen.

6) Ilmasto & siihen suhtautuminen

Jakuutit voittavat selkeästi jokatalvisen pakkaskilpailun, mutta samanlaista talven väheksymistä on havaittavissa molempien kansakuntien keskuudesta. Jakutian naisväelle -40°C pakkas ei suinkaan tarkoita vielä korkokengistä luopumista ja grillikelit koittavat välittömästi pakkasen lauhduessa -10°C asteen hujakoille.

7) Urheiluhalu

Yhtä lailla kuin Suomi on perinteisesti ollut hiihtourheilussa, jääkiekossa, curlingissa ja milloin missäkin koko kansan voimin mukana, kuuluvat jakuuttien elämään voimailut, tappelulajit ja hikoilut jo äidinmaidosta asti. Menestys urheilulajeissa katsotaan eduksi ja merkiksi mallikansalaisuudesta, yliopistoa ja työnhakua myöten.

8) Väkivaltaisuus

Venäjällä kaikenlaisia puukkoja pidetään lähtöisin joko Jakutiasta tai Suomesta. Teräseiden merkitys väkivaltakulttuurissa on historiallisesti myös yhtäläinen, jakutialaisten välienselvittelyjen vastaavan miltei yksi yhteen pohjanmaalaisia veitsihippoja.

Myös väkivaltaisuuden ja alkoholin yhteisvaikutus aiheuttaa samanlaisia reaktioita molemmissa kansoissa ja hidasnyrkisten on syytä olla yöelämässä varuillaan.

9) Maaseuturakkaus

Yhä nykyäänkin valtaosa jakuuteista asuu enemmän tai vähemmän pysyvästi maaseutukylissään, joten juuret perinteiseen agraarielämäntapaan ovat vankkoja ja elinvoimaisia. Muutamien kylävisiittien perusteella yleinen ilmapiiri jakuuttikylien ja suomalaisten maamiesten keskuudessa on hyvin samankaltainen, vaikka nykymaailman kirot lienevät vahvemmin jälkimmäisiä horjuttaneetkin.

10) Suhtautuminen ulkomaalaisiin

Molemmille kansakunnille on oma maa mansikka (vaikka lieneekö valtaosa maalaisjakuuteista mansikkaa koskaan nähnytään?) ja historiallisesti maantieteellisessä eristyksessä eläminen on selkeästi muovannut niin jakuuttienkin kuin suomalaistenkin ulkomaalaiskuvaa.

Rasismia esiintyy, epäluottamusta löytyy, mutta perusteellisemman tutustumisen myötä kumpainkin kansa osaa ottaa vierasmaalaiset vastaan. Myös ulkomaan vieraiden mielipide kantaväestöstä kiinnostaa äärimmäisesti niin jakuttia kuin suomalaistakin.

Erityisen painokkaana esimerkkinä ja lopullisena todisteena kansakuntien yhteisestä alkukodista mainittakoon kirjoittajan kohtaama lämmin vastaanotto jakuuttien keskuudessa kotimaan selvittyä. "Sauna, Simo Häyhä, Väinämöinen ja Mannerheim" - neljä askelta kohti ystävyyttä, yhteistyötä ja avunantoa!

Nooa Nykänen

Viinistä totuus

Tosineen raati testasi alle 8 euron viinit

Teksti: Mikko Halkiranta

Kuvat: Taru Norrena

VIINIMAISTELUN EI tarvitse olla snobia, se voi olla myös standardi. Viiniä maisteltaessa annetaan tilaa viinintekijän ammattitaidolle; hänen kyvyilleen saada sato maistumaan parhaimmalta.

Suuri osa Alkon valikoimasta koostuu edelleen suurten viinitalojen massatuotannon hedelmistä, mutta perinteisen käsityön ja pienten, mieluiten perheomisteisten tilojen suosio on viime vuosina kasvanut. Viini palaa muutaman vuosikymmenen suuryritysseikkailujen jälkeen takaisin juurilleen.

Me emme suinkaan yrittäneet uudistaa viininmaistelua, vaan tartuimme rohkeasti haasteeseen ja testasimme kolme punaista ja kolme valkoista viiniä haastavassa alle kahdeksan euron hintaluokassa.

Sanon haastavassa, koska tähän hintaluokkaan asettuu valtavasti surkeita tai keskinkertaisia, mutta toisaalta myös paljon todella miellyttäviä viinejä. Lisäksi jo yhdenkin euron korotus budjettiin olisi avannut mahdollisuuden sen verran laajaan valikoimaan erinomaisia viinejä, ettei sieltä olisi onnistunut tällainen herkkä humanisti mitenkään valitsemaan vain kuutta viiniä yli muiden.

Tavoitteenamme oli valita yksi viini vanhasta, yksi uudesta maailmasta ja löytää vielä yksi uusi mielenkiintoinen tuttavuus. Jokin uutuus tai pidempäänkin valikoimissa ollut ässä, joka vain odotti löytymistään. Yrityksenä oli muutenkin saattaa raatilaiset ja sitä kautta lukijat uusien viinilöytöjen äärelle.

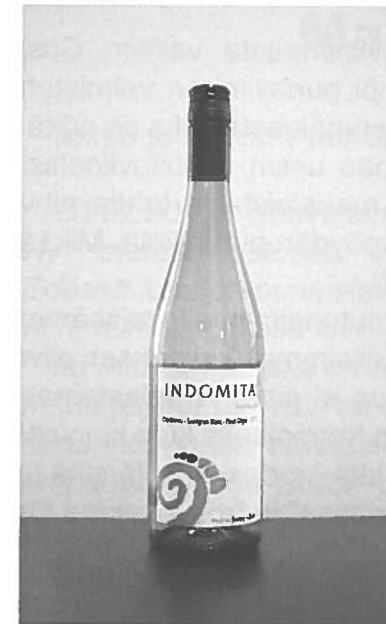
Unohtakaa siis *Vina Maipot* tai *Don Opasit*, niitä ei tässä artikkelissa testata. Kokka kohti ulappaa ja uusia kokemuksia!

Lempeä, kirpakka, sitruunainen, kalan kaveri... Valkoviinit

Illan avasi italialainen *San Vigilio* (008413, 7,49€). Pelkästään Chardonney-rypäleistä valmistetun viinin luvattiin olevan "vivahteikas ja ryhdikäs" ja siitä mausta olisi pitänyt löytyä ainakin sitruunaa, yrttejä ja omenaa.

Raatimme ei kuitenkaan innostunut tästä hapokkaasta ja kirpeästä viinistä, vaan kuvaili sitä "tylsäksi" ja "unohtuvaksi", joskin "kesäiseksi". Trentinolainen herätti maullaan mielikuvia eltaantuneesta sitruunasta kostoretkellä ja humppaavista tädeistä kevätjuhlilla.

Viinin yleisarvosanaksi jäi 7,5.

TOINEN VALKOVIINITUTTAVUUKSISTA oli *Indomita* (592647, 7,28€). Chileläisenä siltä sopi odottaa runsasta hedelmäisyyttä ja sekoiteviininä laajaa makukirjoa. Poimimmeikin helposti hedelmäisen makukirjon ja marjaisuuden.

Viini keräsi kiitosta lähes kaikilta raatilaisilta, muttei kuitenkaan onnistunut miellyttämään kaikkia, sen herättämien mielikuvien vaihdellessa "aurinkoisesta pensaasta" "linnanpiiritykseen" ja "junamatkaan lastenvaunussa".

Siitäkin huolimatta tämä hedelmäinen veijari oli todella herkullinen yllätys ainakin allekirjoittaneen mielestä, ja uskallankin suosittaa sitä kaikille, jotka etsivät edullista ja hedelmäisen pirteää viiniä.

Yleisarvosana 8-

VIIMEINEN VALKOVIINI oli valittu siksi, että se oli vastikään ilmestynyt valikoimiin.

Footmarkin vaalea viini (546377, 6,85€) tuli täydentämään talon punaviiniä, joka onkin jo vakiinnuttanut asemansa kyykkyviinimarkkinoilla. Se myös täydensi illan valkoviinikerroksen sisältämällä kahden edellisen tapaan eniten Chardonney-rypälettä, joten saimme samalla myös tehdä läpileikkauksen tämän suosittun valkoviinirypäleen makuun kautta maailman.

Footmarkista löysimme tutun ja turvallisen, kynnikko voisi sanoa yllätyksettömänkin, maun joka kuitenkin vetosi ihmisiin selkeillä ja yksinkertaisilla aromeilla ja pehmeillä hapoilla.

"Poliittisesti korrekti" mutta myös "enigmaattinen" Footmark olisi juuri sellainen viini jota Musicalla tarjottaisiin, mikäli listalla olisi viiniä.

Viini sai pisteikseen 7-

Dominoiva, verinen, pippurinen, rusinainen... Punaviinit

ENSIMMÄINEN MAISTeltu punaviini oli niin ikään Italiasta. *Nero negroamaro Cabernet Sauvignon* (432687, 7,98€) oli ilmoitettu olevan täyteläinen, mutta siinä oli maalle tyypilliseen tapaan reilusti jäännössokeria. Tämä teki siitä marjaisen ja notkean, ja kirjoittikin raatilaiset kuvaamaan sitä mm. luumuisaksi ja herkulliseksi.

Vaikka yleinen mielipide olikin enimmäkseen harmiton, myös vastakkaisia mielipiteitä kuultiin, eikä Neron kevyt ja raikkaampi makukirjo tehnyt kaikkiin vaikutusta.

Kaikenkaikkiaan viini jäi keskinkertaiseksi ja kenties osuvin sen herättämä assosiaatio oli "elinikäinen friendzone".

Tasapaksulle viinille tasapaksu 7+

VALKOVIINEJÄ SEURATEN myös punaviiniksi uudesta maailmasta valikoitui chileläinen tuote, mutta tälle on varsin hyvä syy: Chilellä on tässä hintaluokassa ehdottomasti laajin valikoima. Toinen volyyymilla loistava maa olisi ollut Argentiina, mutta sen ehdokkaat eivät yllä laadussa aivan chileläisten veljiensä tasolle.

Tähän testiin suomalaisten ykkösviinimaasta valittiin *Costa Vera* (438767, 7,28€). Tämä kevyempi punaviini on valmistettu Chilelle hyvin ominaisesta Carmenere rypäleestä, joka on erittäin monipuolinen ja -käyttöinen. Sitä tapaa usein sekoiteviineissä, mutta yksinään se saattaa edustaa mausteista ja tuhtia pihvi-viini-osastoa, tai kevyempää alkupalapöydän punaviiniä. Mikään raikas viini ei kuitenkaan ole kyseessä.

Tämänkin kohdalla olimme hyvin jakautuneita mielipiteissämme ja makulöydöksissämme, mutta tyypillisimmät kuvaukset olivat "mausteinen" ja "laimea". Mausteisuus ei riittänyt pelastamaan tätä viiniä, vaan se tuntui enemmänkin heppoiselta kuin kevyeltä.

Pettymys oli varmasti yleisin tunne tätä juodessa, sillä siitä tuli mieleemme "pettymys uudessa pizzeriassa" ja "rosvosektori Onnenpyörässä".

Pisteiksi sille tuli kuitenkin 7-

ILLAN VIIMEISTÄ hidasta tanssitiin *Ciconian* (480537, 7,49€) tahdissa. Se tulee meille melko tuntemattomastakin viinimaasta Portugalista, joka on kuitenkin viime vuosina nostanut profiiliaan ja tämän vuoden punaviiniksi onkin valittu portugalilainen Esporão Reserva.

Tämä tietty mystisyys joka portugalilaisia viinejä suomalaisissa huolestuttaa ja kiehtoo saattoi meidätkin kokeilemaan jotakin aivan uutta. *Ciconia* sai heti kättelyssä myönteisen vastaanoton ja raati kiitteli sen "lämpimyyttä" ja "mutkattomuutta". Se sai Indomitan ohella eniten kehuja ja monet uskoivat ostavansa sitä uudelleenkin. Sen maku muistutti meitä "punahilkasta metsäpolulla" ja "kesäillan picnicistä".

Suosio näkyi myös viinin saamissa pisteissä, kun se karkasi mustana hevosena suoraan iltamme kärkisijalle pisteillä 8+

KEKSIMME JOKAISESTA viinistä jonkinlaisen assosiaation, jonkin asian joista sen maku meitä muistutti. Nämä eivät siis ole makukuvauksia, vaan mielleyhtymiä joita maut meissä herättivät.

Heikommat viinit muistuttavat meitä jostakin ikävästä, kuten mauttomasta aterialta tai takalaavista mummoista.

Hyvä viini puolestaan lupaa parempaa; hyvää tenttitulosta, hedelmäkoria ja herkullista ruokaa.

PAHIN, MITÄ voisi tehdä on, että näihin suhtautuu vakavasti ja vieroksuen. Yritimme vain haastaa itsemme ja ehkä lukijatkin löytämään viinin ja sen monitahoisuuden.

Uuden löytäminen ja kokeilu sekä heittäytyminen eivät tässäkään asiassa ole turhia, vaan ne voivat auttaa löytämään jopa uuden suosikin.

Kokeile, hämmästyisit. L'chaim!

Matka keskiluokan Intiaan

Teksti ja kuvat: Pasi Somero

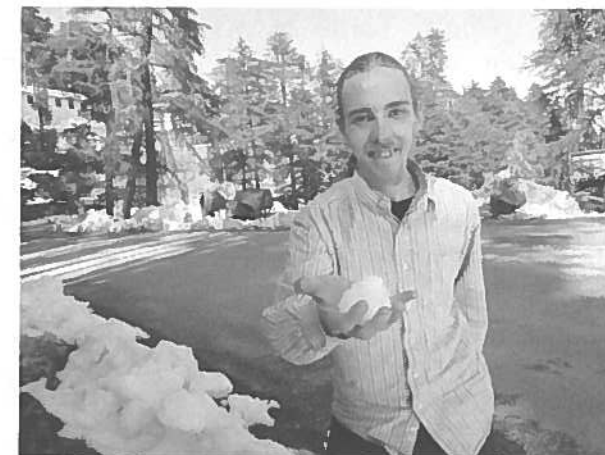
"05.02.2013. Saavuttiin hengissä Intiaan. Nyt istutaan autossa – liikenneuhkassa. Edessä loputon punaisten jarruvalojen meri... noh, mihinkäs tässä kiire. Nyt suuntana Agra!

Taj Mahalin palatsi on nyt nähty, enää 6 ihmettä jäljellä. Se vain on sanottava, että kyllä tämä intianniemi on tasainen, kuin olisi Pohjanmaalla, peltoa pellon perään joka kasvaa riisiä ja sinappia, tosin vihreänä kuin laidunniitty."

NÄIN ALKAA matkapäiväkirjani, jota kirjoitin reissullani Intiassa 5.–22. helmikuuta kuluva vuotta.

Mitä matkasta jäi minulle käteen?

750 euroa köyhempi lompakko, Tumbi (Punjabin kansallissoitin), kasa vaatteita ja tieto siitä, ettei KUKAAN pysty välttämään erilaisen bakteerikannan aiheuttamaa shokkia kehossa. Onneksi tuon tietouden lisäksi toin reissulta tuliaisiksi monta muutakin ajatusta ja pohdintaa.

Minä ja lumipallo: suomalainen ei voi matkustaa edes etelään etsimättä sieltä pakonomaisesti lunta.

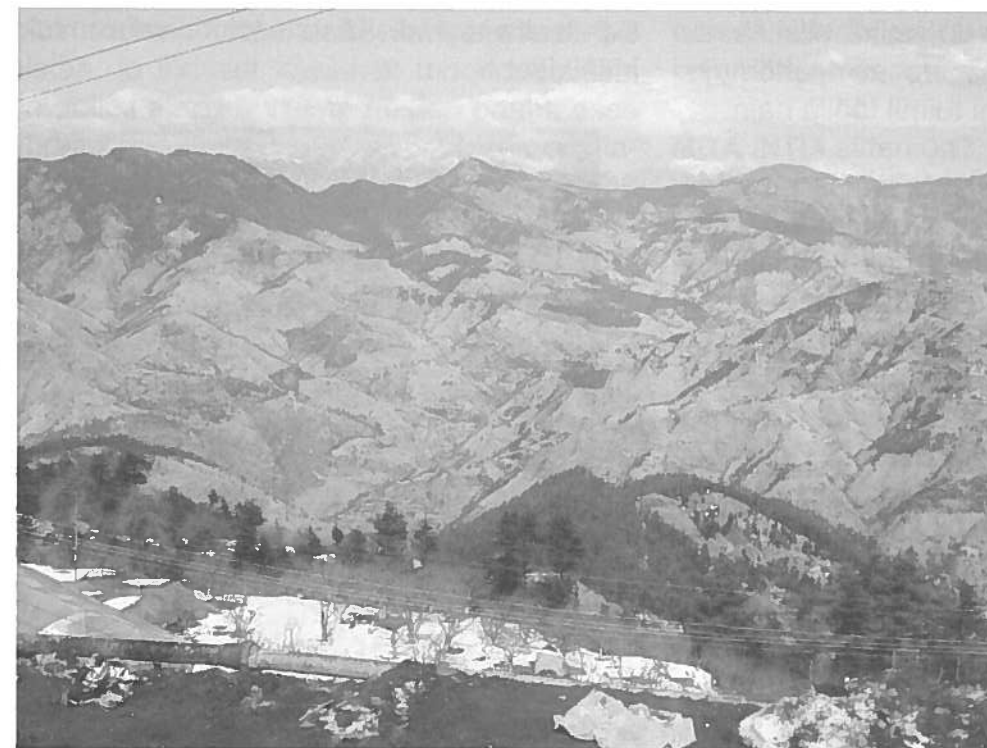
JO REISSUNI alku oli lomamatkalle epätyypillinen. Intialainen työkaverini kysyi minulta ja ystävältäni ollessaan itse varaamassa lippuja kotopuoltansa kohti, josko me haluaisimme lähteä hänen mukaansa. Hän kertoi voivansa näyttää meille "keskiluokan Intian".

En empinyt hetkeäkään, vaan nostin saman tien opintolainaa lippuihin (anteeksi, KELA!).

Kahdeksan kuukautta myöhemmin havahduin siihen, että ei helvetti, sinnehan pitää oikeasti lähteäkin. Mukaan liittyi vielä viime metreillä eräs toinenkin kaveri matkaseuraksi.

REISSU ALKOI mukavalla 39 tunnin valvomisputkella, joka sujui mielestäni yllättävän helposti; mikä ihmeen jet lag?

En osannut nukkua lentokoneessa istualtaan ja äkkiä olimmekin perillä Delhin lentokentällä. Kulkiessani

Himalaja

läpi lentokentän havahduin tupakkahuoneessa pistäytyessäni ensimmäiseen pohdintaani reissulla: salongissa oli mies, joka vain muuten seiso paikallaan, mutta aina jonkun karistaessa tuhkaa pöydälle hän käveli viereen rikkalapion sekä kihvelin kanssa ja harjasi tuhkan saman tien pois. Tämä oli ensimmäinen havahtumiseni – erilainen käsitys työvoiman käytöstä.

Huomioni kiinnittyi koko loppureissun siihen, miten kaikkialla mihin meni näki samanlaisia mitä Suomessa näkee vain enimmäkseen vaatekaupoissa: viisi ihmistä tekemässä työt, jotka täällä tekisi yksi.

Näky intialaisen maantien reunalla. Suosittelen kiinnittämään huomiota lehtien muotoon.

En voinut olla pohtimatta, mikä olisi tämän tuskaisan koston kauniin maan työttömyysprosentti ilman, että jengi toimii täällä näin.

NIIN KUIN JO tarinani aiemmin antoi ymmärtää, minulle luvattiin näyttää keskiluokan Intia. Sen uskon myös saaneeni nähdä.

Kaksi ja puoli viikkoa Pohjois-Intian Punjabissa, Haryanassa ja Himachal Pradeshissa alueilla, joissa näin lisäksi kolme valkoista ihmistä, ei muita kuin intialaisia turisteja, majoittuen paikallisten kanssa, liikkuen paikallisten kanssa, ryypäten paikallisten kanssa.

Mitä kaikkia näitä olemisen muotoja ilman toisia ulkomaalaisia nyt onkaan – ja silti kukaan ei tuijottanut meitä.

Koitapa mennä intialaisena Härmän raitille täällä koto-Suomessa: kaikki tuijottavat kun kävelet vastaan.

INTIALAISTEN sosiaalinen käytös oli muutenkin hyvin mielenkiintoista. Olin elänyt siinä käsityksessä että koko Aasia on ikuisen hymyn

maailmaa. Tulkitsinkin tästä johtuen aluksi ihmisten olevan hieman töykeitä minua kohtaan, erityisesti tämä ihmetytti asiakaspalvelutilanteissa.

Ennen kuin ehdin pohdinnoissani muokalaisten inhoamiseen asti, valisti työkaverini minua: intialainen ihminen ei tee asioista ja tilanteista sen isompia ja vakavampia kuin ne oikeasti ovat, turha riehaantuminen ja elehtiminen kasvoilla on energian tuhlausta. Tämä seikka mielessä alkoikin heidän käytöksensä avautua viikkojen mittaan aivan eri valossa.

He ovat hillittyjä kuin britit ja käytännöllisiä kuin hollantilaiset (asetä tähän lisää kansallisia stereotypioita). Mutta yhtä piirrettä en silti ymmärtänyt: ollessaan liikkeessä KAIKILLA oli hirveä kiire, ahdistus, kärsimättömyys ja itsekkyyttä päällä: odottaminen, kohteliaisuus ja tilan antaminen toiselle katsottiin heikkoudeksi ja naiiviudeksi: "You do like that, you're gonna stand there forever! You do like that, Pasi, and people will fuck you!"

Mutta ollessaan perillä ja paikoillaan kenelläkään ei ollut kiire mihinkään, ei hirveää kilpailuviettä tahi itsekkyyttä.

Suomessa ihmiset näpräävät puhelimiaan ynnä muilla tavoilla tekevät koko ajan jotakin ollessaan aloillaan: ei osata vain olla.

Mielenkiintoisen kaksinapaista kansaa sosiaaliselta ja yhteisölliseltä toiminnaltaan nämä intialaiset.

Hanumanin patsas Shimlassa

INTIALAINEN RUOKA on oma lukunsa. Ensinnäkin sanottakoon että se, mitä me kutsumme täällä kotosuomessamme intialaiseen tyyliin maustetuksi, ei todellakaan ole sitä oikeasti.

Intialaisen keittiön pystyy mielestäni tiivistämään seuraavaan lauseeseen: suu meinaa palaa ja hiki valuu poskista, mutta poltteen alla ei maistu mikään ruoka-aineiden omia makuja lukuun ottamatta. Ei ollenkaan suolaa.

Ensimmäisen viikon ajan tämä kokemus meni lähinnä eksotiikan piikkiin, mutta valehtelisin jos väittäisin, ettenkö reissun loppupuolella olisi ollut valmis maksamaan maltaita ruuasta, jossa on suolaa ja rasvaa. Onneksi tällaistakin ruokaa oli koti-ikävä iskiessä saatavilla, vaikkei isäntäperheemme sellaista itse syönytään.

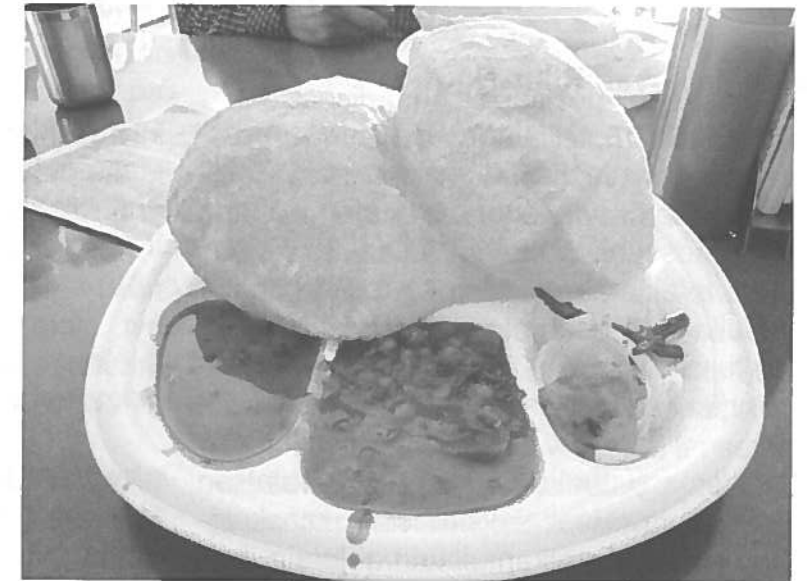
INTIALAINEN LIIKENNE oli samaan aikaan juuri niin kaaottinen kuin aina puhutaan ja toisaalta kuitenkin ei ollut. Ihmiset menivät mistä sattuu niin autoilla, pyörillä kuin kävelen.

Kolmikaistainen tie sisälsi käytännössä 5-6 kaistaa, ja ihmiset kävelivät moottoritieilläkin tien poikki autojen välistä näiden paahtaessa kahdenkymmenen sentin päästä sadan kilometrin tuntivauhtia.

Liikenneympyrät jos jotkin olivat mielenkiintoinen kokemus. Panin kuitenkin merkille, että näennäisestä kaaoksesta ja säännöt-

Intialaista parkkeerausta.

Intialainen aamupala. Revi onnto leipä auki ja täytä linsseillä sekä härkäpavuilla. Nauti.

tömyydestä huolimatta kukaan ei törmännyt kehenkään. Kaikki pelasi kuin rasvattu salaama.

En voinut olla ajattelematta, että toimisiko tällainen liikenteen määrä edes Suomen liikennesäännöillä. Uskon, että ruuhkat olisivat aivan sairaita, jos ihmiset eivät menisi sieltä, mistä mahtuu.

Matkan loppupuolella olisin jopa ollut halukas kokeilemaan itse ajamista paikallisliikenteessä; ideani sai kuitenkin täystyrmäyksen isännältämme jostain kumman syystä.

MITÄ INTIA sitten on?

Sen perusteella mitä itse näin, voin sanoa, että länsimainen media valitsee hyvin propagandistisesti sen, mitä se meille sieltä näyttää: näin kyllä köyhyyttä ja suunnatonta eriarvoisuutta ihmisten kesken, mutta myös paljon hyvää, kaunista ja mukavaa.

Ja sen haluan sanoa viimeisiksi sanoikseni: Intia EI OLE enää mikään kehitysmaa. Tai ei ainakaan se osa, jonka sain itse nähdä.

Gambia/2013

Teksti ja kuvat: Riina Nuutinen

TOSINE-LEHDEN tämän hetkinen emohahmo pyysi minulta juttua matkastani Gambiaan, ja syöksyin suoraan suden suuhun sen luvattessani.

Aloin miettimään, että mitä tosinisti haluaa kuulla kaukaisen maan tavoista ja minun rusketusrajoistani? Kiinnostaako heitä matkani orjien jalanjäljissä, halpa olut vai huonot olot?

Valitsenko juttuni teemaksi länsimaalaisen turismin kulmakivet, seksiturismin, ranskalaiset perunat ja matkamuistot vai jotain ihan muuta?

Hämmennyksen hetkiä

Matkani alkoi varaamalla pakettimatka Gambiaan, takuuvarmasti auringonpaistetta ja PALJON lämmintä!

Budjetti, ajankohta ja kaipuu nähdä ja kokea veivät myös valintaani kohti tuota Afrikan pienintä valtiota. Helsinki-Vantaalla vielä

kuvittelin, kuinka kirmaan valkoisella hiekalla simpukkabikinit päällä ja juon eksoottisia drinkkejä palmujen katveessa.

Tiesin Gambian olevan kehitysmaa ja näkeväni jotain, mitä koskaan en ollut nähnyt, joten matka osoittautui avaamaan muutakin kuin kukkaroni nyörit.

Paikka oli kaikkea muuta kuin kuvittelin.

SAAVUTTUANI Banjulin lentokentälle kaikki ihmiset olivat kiinni laukussani, vaativat rahaa siitä, että saavat kantaa laukkujani, laittaa ne bussiin kyytiin, hengittävät samaa ilmaa kanssani... Tunsin olevani niin kulttuurishokin vallassa.

Minulla oli kuuma, kaikkialla oli likaista ja bussin ikkunasta katsoin, kuinka roskat, lehmät ja paljasjalkaiset ihmiset vuorottelivat tien pientareella, keskeneräisten rakennusten jäädessä heidän taustalleen.

Hetken tunsin olevani todella pahasti hukassa.

Köyhän ja rikkaan ero.

Onneksi hotellilla asiat alkoivat selvitä. Huone oli yllättävän siisti ja tilanne rauhoittui. Illalla poistuessani poikaystäväni kanssa hotellilta, oli jokainen bumsteri, paikallinen, paikallisen serkku ja kauppias kiinni hihassani.

He halusivat myydä matkoja, käsitöitä, rihkamaa, huumeita, ravintolatuotteitaan ja muita palveluitaan. Olin Boss Lady ja nautin kaikesta huomiosta, sen kaikessa hyvässä ja huonossa ominaisuudessa.

Kaikki olivat käsi ojossa ja olettivat minulla olevan kultaa, jota kaivan kaikille tarvitseville laukustani.

He eivät nähneet länsimaalaista opiskelijaa budjettimatkailijana, he näkivät mahdollisuuden tienata.

Uusi kohtaa vanhan.

MIHIN NÄMÄ kaikki gambialaiset sitten tarvitsivat rahaa, oluttako varten?

Ei, heidän valtauskontonsa on Islam ja he eivät saa nauttia alkoholia. Tosin auringonlaskettua Allah ei kuulemma enää näe tapahumia...

Mutta turistialueelta käveltyäni pois, noin 700–800 metriä hotellilta, alkoi aito Gambia. Lehmät, vuohet, kolmejalkaiset koirat, roskat, autopesulat, hedelmäkojut, kaikki olivat sekaisin, eikä ketään enää kiinnostanut keitä olimme ja mitä teimme.

Ihmiset olivat luonnollisessa ympäristössään, aitoja ja ystävällisiä - ei yltyöystävällisiä ja tungettelevia kuten pääasiassa turistikeskitymissä.

Puuhaa

Reissasimme paikallisen oppaan kanssa pääkaupungissa Banjulissa, joka oli todella pieni ja eloisa kaupunki. Kävimme myös satamassa, jossa rekat saattavat odottaa viikkoja pääsyä lautalla Senegaliin.

Safarilla ja Paradise Beachilla kävimme paikallisen turistioppaan kanssa avojeepillä ja näimme, kuinka karua ja kuivaa Gambian maaseutu on ja kuinka iloisia ihmiset silti ovat.

Koululaisia valui teillä vastaan, lapset juoksivat automme perässä ja välillä pysähdyimme jakamaan namusia ja kyniä heille. Reitillä näkyi myös paljon naisten ja lasten terveyteen keskittyneitä hyväntekeväisyysalueita, avustukset siis todellakin päätyvät johonkin.

Gambia-joella käydessämme veneilemässä näimme mistä naiset keräävät ostereita ja vastapaino kuivalle maaseudulle muuttui täysin. Joki on puoliksi makeaa vettä ja puoliksi suolaista. Gambian luonto osoittautui yllättävän monipuoliseksi vielä metsässä apinoiden kanssa seikkailtaessa ja krokotiilia silittäessä.

Entinen St Jamesin saari

Orjamakasiini

Historiaa

Gambiassa on vallinnut aina useita heimoja. Siirtomaakauden alettua ja tutkimusmatkojen lisääntyessä vahvimmat heimot ja heimopäälliköt tekivät sopimuksia siirtomaaisäntien kanssa. He myivät muita heimolaisia ja myös siirtomaaisännät vangitsivat orjia, joita he lähettivät Amerikkaan. Gambia kuului

Iso-Britannian siirtomaihin, mistä muistoina mm. hyvin puhuttu englantia ja turismi.

Siirtomaaisännillä ja orjakauppiaila oli mitä mielenkiintoisempia keinoja hajottaa orjien oma tahto ja toivo. Perheitä hajotettiin, heidät kahlittiin, heitä kidutettiin. Fyysinen kunto oli pidettävä hyvänä, jotta he jaksoivat pitkän laivamatkan ja tehdä töitä kohteessa. Orjilla tehtiin viihdettä, heidät laitettiin mm. pienelle saarelle säilytykseen ennen myymistä ja katsottiin toiveikkaiden pakenemista, josta oli vapaus luvattu.

Orjat vain eivät osanneet uida, harva gambialaisista osaa vielä. Virta tai krokotiilit veivät kaikki yrittäneet. Se mitä on opiskellut koulussa, tuli selvästi eteen ja konkretisoitui: orjien nimet, kahleet, tarinat...

Matka oli siis täynnä pettymyksiä, uudelleenarvioimista, iloa, sääliä, surua, toivoa, lämpöä, aurinkoa ja lepoa. Koko tunneskaala kulki lävitseni ja jätti yhden suuren huutomerkin päähäni, lisää!

Menkää siis ja tuhlatkaa viimeiset rahanne matkailuun, vaikka kukaan järkevä ihminen ei niin tekisi. Pankissa tai tankissa raha ei kasvata.

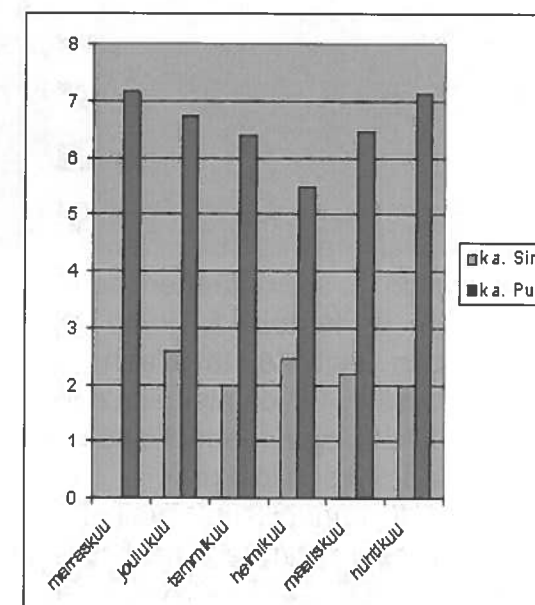
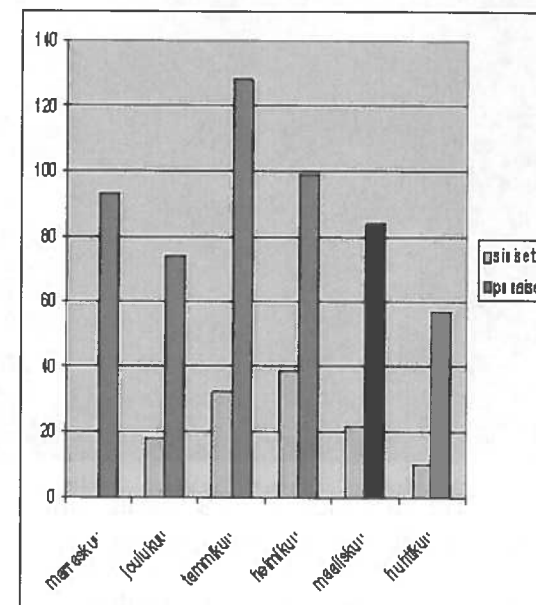
Tilastollinen muotikatsaus

Teksti ja taulukot: Lauri Niemistö

Suomalaiset ovat perinteisesti olleet melko konservatiivista kansaa, mitä heidän pukeutumiseensa tulee, lukuun ottamatta mahdollisesti muutenkin hämää 70 -lukua ja tuulitakkeja.

Hiljattain värit ovat kuitenkin jälleen löytäneet tiensä suomalaisten vaatetukseen ja eritoten housuihin. Tämä ääriemansipatorinen ja ehkä jopa eskapistinen trendi on näkynyt selvästi sekä kampuksemme kaduilla ja rakennuksissa että kaupunkimme keskustassa. Liike on vaikuttanut niin nuoriin lapsosiimme, kuin myös vanhoihin yhteiskunnan jäseniimme.

Artikkelin kirjoittaja on viiden kuukauden ajan kirjannut ylös punaisten ja sinisten housujen esiintymistä osana päivittäistä elämäänsä. Huom. kampuksen ja muiden kaupungin osien välillä ei ollut huomattavaa eroa esiintymisessä, opiskelijat eivät siis ainakaan marraskuusta eteenpäin ole olleet edelläkävijöitä tässä uudessa muotivillityksessä. Kampuksen eri osien välillä ei myöskään ollut suuria eroja esiintymisluvuissa.

VASEN KUVAAJA näyttää housujen (tumma väri kuvaa punaisia, vaaleampi sinisiä) havaintojen lukumäärän kuukausittain (marraskuusta huhtikuuhun) ja oikea keskiarvon. Merkityksellistä on pieni notkahdus, joka osui kutakuinkin joulun jälkeiseen aikaan. Saivatko ihmiset tarpeekseen punaisesta?

Kehitystä selittänee myös keltaisten ja vihreiden housujen hetkellinen esiintymisen kasvu samaan aikaan. Tilastot ovat kuitenkin tämän seikan kohdalta puutteelliset.

Suhteellisen halvan hintansa ja laajan sosiaalisen hyväksynnän kautta näyttää siltä, että punaiset housut ovat tulleet jäädäkseen katukuvaamme.

Nähtäväksi jääkin, tulevatko siniset, keltaiset tai jopa vihreät housut haastamaan punaisten housujen hegemonian, vai näkevätkö suomalaiset mieluiten punaista myös tästä eteenpäin.

Lisää tietoa aiheesta:

<http://lookatmyfuckingredtrousers.blogspot.fi/>

& satoja muotiblogeja

Lavalla yleisön armoilla

Teksti: Pasi Somero

Kuvat: Maiju Hirvonen

Salista kuuluu supinaa, mutta en uskalla katsoa verhon raosta jottei lavalle saapumisemme yllättävyys kärsi. Kaikki seisovat ympärilläni hyssytellen kilpaa toisilleen ja yrittäen ajatella jotain muuta kuin esityksen lähestyvää alkua. Kämmenet hikoavat ja pyyhin niitä kilpaa housuihini jatkuvan keltoon tuijottamisen lisäksi: vielä neljä minuuttia, vielä kaksi, vielä yksi... Aika tuntuu kestävän ikuisuuden. Vihdoin kello lyö tasan 18, ja otamme ensi askeleen kohti estradia. Voin rehellisesti sanoa itselleni, että tämän esityksen etenemisessä ei mikään ole varmaa ja turvattua.

NÄIN ALKOI Jyväskylän Yhteiskuntatieteilijöiden Speksi ry:n esitys *Pineapple Day: iPocalypse* minun perspektiivistäni katsottuna. Toimin speksiteatterissamme bändinjohtajana ja kertojana, joten pystyin seuraamaan esitystä tavallaan kuin karpäsenä katossa kuitenkin niin, että minulla itsellenikin oli koko ajan mahdollisuus lennosta vaikuttaa esityksen kulkuun.

Ai kuinka niin mahdollisuus vaikuttaa? Speksiteatterin ideana on se, että missä tahansa vaiheessa esitystä kuka tahansa voi huutaa lavalla oleville näyttelijöille "Omstart!" ja antaa vaikkapa jonkin määreen, minkä mu-

kaan näyttelijöiden pitää toimia tilanteessa tai ottaa edellinen repliikki uudestaan.

JUURI TÄSSÄ ominaisuudessa onkin speksin suola: yksikään esitys ei ole samanlainen vaikka käsikirjoitus olisi, sillä yleisöltä tulevat ideat muokkaavat esitystä lennosta – monesti hyvinkin erilaiseen suuntaan kuin mitä alunperin oli tarkoitus tehdä.

Näyttelijät ja bändi ovat sen sijaan veitsenterällä: heidän on osattava reagoida yleisön ideoihin ja vaateisiin salamannopeasti. Mikään ei tarjoa sellaista jännitystä kuin se, ettet tiedä mitä joudut tekemään useampikymmenpäisen ihmismassan edessä edes viiden sekunnin päästä, puhumattakaan viidestä minuutista.

SPEKSI-OPISKELIJATEATERILLA on pitkät perinteet suuremmissa yliopistokaupungeissa Suomessa, kuten vaikkapa Turussa ja Helsingissä. Silti Jyväskylään speksi ei ollut rantautunut ainakaan jäädäkseen ennen viime vuoden kevättä, kun saimme opiskelijatoveriporukalla idean pistää pystyyn oman speksi-esityksen.

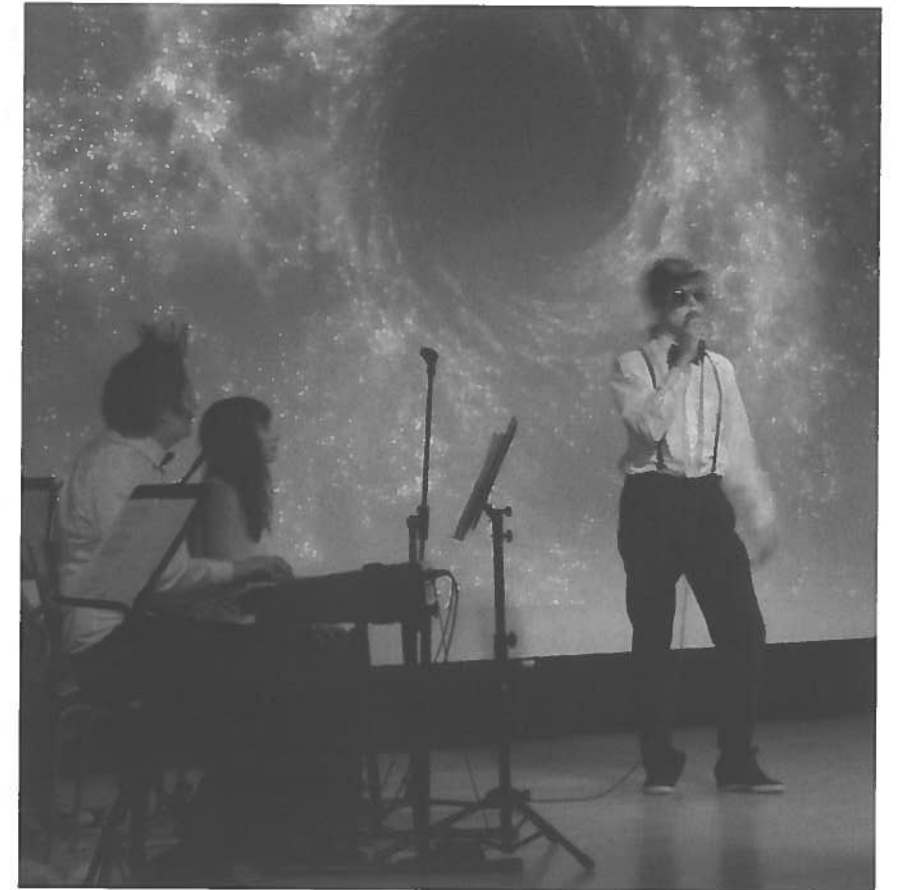
Hyvin onnistuneen pioneerin ja avauksen jälkeen päätimme viime syksynä perustaa yhdistyksen tavoitteenamme speksiperinteen juurruttaminen myös rakkaaseen Jyväskyläämme.

KIRJOITUSHETKELLÄ on ensi-ilta tämänvuotisesta näytelmästämmme takana ja vielä kolme esitystä odottaa vuoroaan.

Sanotaan, että ihminen haluaa jättää jälkensä maailmaan. Minä toivon ainakin, että yksi jälki, jonka onnistuisin jättämään itsestäni tähän kaupunkiin, olisi speksiteatterin juurruttaminen osaksi paikallistakin opiskelijakulttuuria.

Näillä näkymin olen onnistumassa tavoitteessani. Toivottavasti voin sanoa samaa vielä 30 vuodenkin päästä.

Kirjoittaja on Jyväskylän Yhteiskuntatieteilijöiden Speksin bändinjohtaja ja yksi käsikirjoittajista.

Parhaimmat irtojätelömaut, Tosineen hallituksen kuulumiset ja menovinkkejä kesäksi

Otsikon perusteella lukija saattaisi erehtyä luulemaan, että seuraavaksi Tosine-lehdessä on luvassa jotakin epämääräistä sillisalaattia lehden tyhjiä sivujen täytteeksi. Näin luullessasi olet kuitenkin enemmän kuin väärässä.

Seuraavilla sivuilla nimittäin tiivistyy konkreettisella tavalla tämänkertaisen Tosine-lehden sisällöllinen linja: kulttuuria, kevyttä viihdykettä ja tärkeää asiaa samassa paketissa. Tässä jutussa Tosineen hallituksen jäsenet paljastavat elämän tärkeimmän suunnannäyttäjän, eli oman horoskooppimerkinsä, lisäksi muutaman tiedonmurusen omista mieltymyksistään.

Ja jotta asia- ja kulttuuripuolikin olisi selkeämmin edustettuina, ovat hallituslaiset nähneet hieman enemmän vaivaa ja raapustaneet vastauksensa myös seuraaviin kysymyksiin:

1. Mitä olet kevään aikana oman vastualueesi parissa puuhaillut ja mitä sektorillasi tapahtuu tällä hetkellä?

2. Missä kulttuuritapahtumassa suosittelit Tosineen jäseniä kesällä vierailemaan?

Tuomas Olkkola Rahastonhoitaja

Horoskooppimerkki: Leijona

Musiikkimaku, lempibändi/artisti: Laidasta laitaan, lempibändi kuitenkin In Flames.

Paras lukemani kirja: Yhtä teosta vaikea nimetä, mutta George R.R. Martinin A Song of Ice and Fire -kirjasarja vaikuttanut syvästi.

Suosikkielokuva: Gladiaattori

Paras kesäurheilulaji: Rantalentopallo

Paras irtojätelömau: Suklaa

Unelmien kesätyöpaikka: Kun tuota kitaraa tulee soitettua, niin jos saisi kaveriporukalla bändin kasaan, millä sitten soiteltaisiin ja saataisiin siitä vielä rahaa. Paljon enempää ei voisi toivoa.

1. Talouspuolella kevät on mukavasti kulunut rutiinin vakiinnuttamisessa ja uusien asioiden opettelussa. Arkisten askareiden ohella yritysysteistyökyselyt haalaripaikkamainontaa varten on saatu aluilleen ja tällä hetkellä viime vuoden yhteistyöt näyttäisivät pitkälti jatkuvan. Järjestön taloudellinen perusta on siten turvattu.

Mainitsemisen arvoinen asia lienee myös Keskimään yhteistyön tuloksena ehdotettu mahdollisuus kohottaa vuosijuhlien tunnelmaa. Asiasta lisää tuonnempana.

2. Allekirjoittanut on melko laiska kulttuurinkuluttaja, ja jyvaskyläläisenä lienee vaikea mainita tapahtumaa, joka olisi kaikille ennestään tuntematon.

Perinteisiä näkemisen arvoisia tapahtumia Jyvaskylän kesässä on ainakin Sataman yö, joka vetää useita erilaisia artisteja ja myyntikojuja kodikkaan pieneen Jyväsjärjen satamaan. Vielä tunnetumpi kompleksi lienee suurajot, jotka hullaannuttavat kaupungin joka vuosi heinä- elokuun vaihteessa yhteen suureen häröpalloon. Tästä tapahtumasta tuskin kukaan tuona aikana kaupungissa vaikuttava voi välttyä.

Vesa Randelin Ympäristö- ja ToNe-huonevastaava

Horoskooppimerkki: Neitsyt.

Musiikkimaku, lempibändi/artisti:

Thrash metal, Sacred Reich.

Paras lukemani kirja: Stanislaw Lem: Solaris.

Suosikkielokuva: Tuntematon sotilas (1985 versio).

Paras kesäurheilulaji: Jalkapallo, hyvänä kakkosena kuulantöytä.

Paras irtojätelömau: Vaikka mango-meloni.

Unelmien kesätyöpaikka: Kiinteistöhuoltajana kansainvälisellä avaruusasemalla.

1. Ympäristösektorilla rullaa tavalliseen tapaan, ilmasto lämpenee edelleen (DAMN GLOBAL WARMING!) ponnistuksista huolimatta. Silti aina jotain pientä yritetään kehittää, kuten laajentaa opiskelutilan kierrätysmahdollisuuksia sekä laajentaa yhteistyötä Nefan ja laitoksen ympäristövastaavien kanssa.

ToNe-huone kuulumisina vain, että TISKAT-KAA NE KUPPINNE KUN OLETTE LOPET-TANEET KAHVIN/TEEN NAUTTIMISEN!!!

2. Kontufolk Joutsenon Konnunsuolla 26.–27. heinäkuuta. Esiintymässä mm. 22-Pistepirkko. Viihdyttävä pikkufestari idyllisessä ympäristössä.

Emilia Laulainen Tiedotusvastaava

Horoskooppimerkki: Rapu

Musiikkimaku, lempibändi/artisti: Mielialan mukaan, mutta laajasti aina folkista metalliin. Flogging Molly.

Paras lukemani kirja: George R.R. Martin: Tulen ja jään laulu

Suosikkielokuva & -tv-sarja: Päivä ilman sotaa & Sherlock

Paras kesäurheilulaji: Kuviokellunta paljussa, meressä tai muussa vesielementissä

Paras irtojätelömau: Terva

Unelmien kesätyöpaikka: Satukirjojen kuvittaja samoillen pitkin Uutta-Seelantia.

1. Tiedotuksen puolella on aloitettu Tosineen nettisivujen päivittäminen, joka konkreettisesti näkyy tällä hetkellä hallituksen jäsenten kuvien ja tietojen vaihtumisena, linkkien korjailuna, uutisten sekä kalenterin päivittämisenä sekä gallerian korjaamisen ja päivittämisen aloittamisena. Ajankohtaisiksi nousevat pian sivuston eri osioiden sisältöjen päivittäminen ja uudistaminen, sekä aivan uusien osioiden luominen. Esimerkkinä tästä kv-osio vaihtareille. Sähköpostilistan seuraaminen on täydessä toiminnassa sekä eräänlaisen ohjekirjan kirjoittelu tiedotukseen liittyen työn alla.

2. Kotkan Meripäivät, siinä (satama)kulttuuria kerrakseen.

Pikka Kilpeläinen Tapahtumavastaava

Horoskooppimerkki: Oinas.

Musiikkimaku, lempibändi/artisti:

Musiikkimaultani olen laaja-alainen fiilistelijä, mutta myös erittäin nirso. Lemppareitani ovat ainakin Tuomari Nurmio, Kingston Wall ja Dave Brubeck.

Paras lukemani kirja: Waltarin nuoruusvimmaiset Helsinki-teokset ovat kosketaneet sydäntäni, samoin Tove Janssonin Muumi-kirjat.

Suosikkielokuva: Jos vain yksi pitää mainita, se olkoon The Dreamers (2003). Tai joku Federico Fellinin, F.W. Murnan tai Buster Keatonin filmi. Elokuvat ylipäänsä ovat yksi suosikkiasiani.

Paras kesäurheilulaji: No huh huh. Korkein-taan kroketti tai penkkiurheilu. Jälkimmäisessä tapauksessa maittavat parhaiten futis ja superpesis.

Paras irtojätelömau: Lakritsijätöski on hyvä vakioratkaisu.

Unelmien kesätyöpaikka: Lapsuushaaveena oli päästä Lintsin jarrumieheksi. Nykyisin haaveilen museoduunista, mutta en panisi pahakseni, jos kirjatenteistä voisi saada jotain tonnilla tenttiin -kesätukiseteleitä.

1. Kevään aikana viihteen ja vapaa-ajan hullunmyllysektorilla on muun muassa suunniteltu ja toteutettu tapahtumia, sumplitu päivämääriä aina syyskuulle saakka ja uudistettu sopimus Keskimään kanssa.

Tätä tekstiä lukiessasi kevätkauden kiireet ovat lähes ohitse: Kukanpäivän kakku on jo leivottu ja booli tarjottu. Kesätapahtumissa tavataan – niitä ideoidaan paraikaa!

2. Helsingissä työväenasuntomuseossa on joka päivä ilmaiset, jatkuvat opastukset ja tirkistelyä eri aikojen arkipäivään. Stadissa kultturellia tunnelmointia tarjoaa myös Alppipuiston kesä.

Pohjoiseen päätyville suosittelen lämpimästi Kajaanin kesäteatterin Jäniksen vuotta.

Maiju Hirvonen
Tosine-lehden päätoimittaja

Horoskooppimerkki: Vesimies

Musiikkimaku, lempibändi/-artisti: Varmasti monen mielestä musiikkimakuni on melko kehittymätön, mutta itse kuvailisin sitä monipuoliseksi. Suosikkikappale on Robinin Puutuva palanen, mutta jos joskus eksyn karaokeen, on valinta ehdottomasti Joel Hallikaisen Kuurankukka.

Paras lukemani kirja: Lajityyppinä dekkarit ovat eniten mieleen. Mikään yksittäinen kirja ei sen sijaan ole vielä toistaiseksi sykähdyttänyt aivan erityisesti.

Suosikkielokuva: The Sound of Music

Paras kesäurheilulaji: Katsojan roolissa pesäpallo, itse osallistujana tikanheitto tai sulkapallo

Paras irtojäätelömaku: Minttu

Unelmien kesätyöpaikka: Joku, missä olisi pitkät kahvitauot, että ehtii juoruta ja täyttää ristikoita. Aurinkorasvantestaajaksi saattaisin myös lähettää työpaikkahakemuksen.

1. Kevät on tähän mennessä kulunut lehtisektorilla lähinnä potentiaalisia kirjoittajia metsästäen ja heitä motivoiden sekä taitto-ohjelmaan kauhulla tutustuen.

Tätä juttua kirjoittaessa on menossa päätoimittajan tähän asti kiireisimmät päivät, koska viimeisten juttujen haalimisen lisäksi lehden taittaminen tulisi aloittaa pikimmiten. Mikäli siis luet tätä tekstiä ja näin ollen pitelet kätösissäsi uusinta Tosine-lehteä, on päätoimittaja mitä ilmeisimmin selvinnyt ensimmäisestä tulikokeestaan jokseenkin kunnialla (ja Nikon avustuksella [toim. huom.]).

Loppukevään keskitynkin sitten kiitosten vastaanottamiseen onnistuneen lehden kunniaksi. (Myös kananmunia saa heittää tänne suuntaan, jos jostain kumman syystä sellaiseen on aihetta...)

2. Itse ajattelin tulevana kesänä uskaltautua ensimmäistä kertaa elämässäni lavatansseihin. Se voisi siis olla sopiva kulttuuri-tapahtuma suositeltavaksi myös muille ainejärjestön jäsenille, jotta syksyllä olisi sitten vertaistukea tämän kokemuksen jakamiseksi saatavilla.

Keski-Suomessa parhaimmat tanssit tanssataan kuulemma joko Kuikan tai Hangan Lavalla.

Anna-Kaisa Ylikotila
Tapahtumavastaava

Horoskooppimerkki: Oinas

Musiikkimaku, Lempibändi/-artisti: Voisin vastata mielikuvituksettomasti, että kuuntelen musiikkia suhteellisen laidasta laitaan. Mainittakoon bändeistä kanadalainen Our Lady Peace ja artisteista ainakin amerikkalais-japanilainen Olivia Lufkin.

Paras lukemani kirja: Banana Yoshimoton Kitchen, Bulgakovin Saatana saapuu Moskovaan ja Haruki Murakamin Sputnik, rakastetuni.

Suosikkielokuva: Voi epätoivo, niitä on niin monta. Sanottakoon, että Taru sormusten herrasta -trilogia, koska siinä on Viggo Mortensen Aragornina eikä maailmassa ole mitään sen hienompaa.

Paras kesäurheilulaji: Juokseminen. Jos ihminen on samanlainen kävelevä katastrofi kuin minä, juokseminen on parasta jättää siihen aikaan vuodesta kun tiet ovat sulat.

Paras irtojäätelömaku: Mango-meloni

Unelmien kesätyöpaikka: Unelmieni kesätyöpaikka olisi varmaan ryhmäliikunnan ohjaajana tai jossain vastaavissa hommissa. En voi puolustautua, olen koukussa kunnon räakkitreeneihin ja endorfiineihin.

1. Hallitusvuosi on alkanut rytinällä, kun on toteutettu kevään perinteisiä ja vähemmän perinteisiä tapahtumia. Tässä vaiheessa suunnittelun alla ovat jo kesän sekä syysluku-kauden tapahtumat: tässä hommassa ei ehdi kyllä tylsyys iskeä.

2. Kesällä on pakko päästä piknikille! Myös Tosine järjestäneen piknikin jos toisenkin yhteistyössä Nefan kanssa, vink vink.

Jenni Jokela
Sihteeri ja kulttuurivastaava

Horoskooppimerkki: Jousimies

Musiikkimaku, Lempibändi/-artisti:

Erittäin laaja, Topi Sorsakoskesta Skrillex-

iin ja Posteljoonasta Flogging Mollyyn. Ainostaan R&B ja hiphop eivät uppoa.

Paras lukemasi kirja: Niitähän on paljon, mutta sanonpa Omenamäen lapset. Se oli ensimmäinen kirja, jonka luin ihan itse. Se on myös ainut omistamani kertomakirjallisuutta edustava teos.

Suosikkielokuva: Sanon kaksi, Opri ja Pitkä kuuma kesä.

Paras kesäurheilulaji: Pyöräily

Paras irtojäätelömaku: Valitsen aikuiseen makuun sopivan Rommirusinan.

Unelmien kesätyöpaikka: Olen melko tyytyväinen nykyiseen aherrukseen Jumalan puistossa. Jos kuitenkin omaan alaan kuuluva pitäisi valita, niin museo-oppaana oleminen jossakin pienehkössä museossa olisi mukavaa.

1. Sihteerin ominaisuudessa olen pyrkinyt pysymään kokouksissa keskustelujen mukana ja laatimaan niistä hyvät pöytäkirjat.

Kulttuurivastaavana olen puuhaillut muutaman pienen ekskursion, ja niitä on tavoitteena toteuttaa vielä lisää. Toiveita niiden suhteen otetaan vastaan.

2. Jos omaa paikkakuntaa mainostaa, niin Haapamäen höyryveturipuistossa on kesäteatteria ja siellä voi nähdä Hannele Laurin. Myös Korpilahden Palvipäivät ovat jo nimensä vuoksi mainio kesäinen tapahtuma, jossa on mukava juoda olutta. Tyydytystä musiikin himolle sen sijaan saa Muuramen Naamat-festareilta, joita suosittelen lämpimästi.

Joonas Tammela
Puheenjohtaja

Horoskooppimerkki: Oinas

Musiikkimaku, lempibändi/-artisti: Voisin vastata diplomaattisesti, että hyvä musiikki ei katso genreä. Vanhasta metallidiggarista ei kuitenkaan mieltymys särökitaroihin lähde kulumallakaan! Vaikka moshaaminen ei siis nykyisellä hiuskuosilla enää onnistukaan, aiheuttanee hevimetelin kuuntelu edelleen ne suurimmat tunnekuohut.

Paras lukemani kirja: Parhaasta on hankala sanoa, mutta ehdottomasti vaikuttavin on ollut Täällä pohjantähden alla -trilogia.

Suosikkielokuva: Ben-Hur.

Kesäurheilulaji: Koska maailman suuret jalkapallosarjat eivät painotu kesäkuukausille, vastaan pesäpallo!

Irtojäätelömaku: Wanhan ajan terva.

Unelmien kesätyöpaikka: Puistokaraoken vetäjä.

1. Puheenjohtajan toiminta on pitkälti hallituksen toiminnan koordinoinnissa ja kokousten vetämisessä, missä onkin ihan kiitettävästi tekemistä. Erinäisiä ainejärjestön juoksevia asioita tulee hoidettavaksi tasaisin väliajoin. Tämän lisäksi olen ehtinyt edustaa Tosinetta kuukausittaisissa laitoksen johtajan tapaamisissa sekä muutamissa JYY:n tilaisuuksissa.

2. Menkää etelään päin valuessanne katsomaan Ateneumin Taidetta presidentinlinnasta -näyttelyä (1.9. asti), niitä teoksia ei ihan joka päivä näe!

Mika Vehmas
Liikuntavastaava

Horoskooppimerkki: Jousimies

Musiikkimaku ja lempibändi/-artisti: Tyyli-la-jeista dubstyle, hardstyle, hardcore; lempiar-tistit Ezitsuj, Zatox

Paras lukemani kirja: Pahuuden anatomia

Suosikkielokuva: 300

Paras kesäurheilulaji: Jalkapallo

Paras irtojäätelömaku: Tupla

Unelmien kesätyöpaikka: mahd. paljon palkkaa mahd. vähällä työllä

1. Liikuntasektorilla on mennyt hyvin, sähkövuoron kävijämäärät ovat pysyneet yliopiston kärkitasolla. Kevään myöhästymisen valitettavasti esti pesäpallon ja jalkapallon pelailun, mutta syksyllä sitten uutta yritystä.

Ajankohtaisena on tällä hetkellä sähkövuoron päättäjäissaunaillan järjestely.

2. Hämeenlinnassa järjestettävät Hämeen keskiaikamarkkinat

Sara liliäinen
Sopo/Kopo-vastaava

Horoskooppimerkki: Jousimies, jonka luonnekuvaus sopiikin minuun hyvin

Musiikkimaku, lempibändi/-artisti: Tykkään aika monenlaisesta musiikista ja yleensä lähinnä tietyistä kappaleista, enkä niinkään artisteista tai bändeistä. Musikaalimusiikki iskee aina!

Paras lukemani kirja: Orwellin Eläinten valankumous ja Huxleyn Uljas, uusi maailma on hienoja klassikoita. Tykkään myös itkeä kirjoille, ja silloin ehdottomasti Ahernin P.S. Rakastan sinua on ihana!

Suosikkielokuva: Grease ja moni muikin musikaali.

Paras kesäurheilulaji: Uiminen on kivaa

Paras irtojäätelömaku: Päärynä

Unelmien kesätyöpaikka: Jäätelökioskinmyyjänä toimiminen olisi ollut semmoinen mitä olisin aina halunnut tehdä! Vaikuttaa niin idylliseltä, vaikka sitä tuskin on kaikkine rannekipuineen.

1. Sosiaali- ja opintosektorilla olemme ehtineet lähinnä puurtaa tavallisia sektorille kuuluvia asioita, valiokuntia ja hallituskokouksia, sekä suunnitella joitain tulevaisuuden asioita. Ajankohtaisinta kirjoitushetkellä on humanistien työelämäpäivä.

2. Kulissi ry on Jyväskylässä latoteatterissa toimiva kesäteatteri, jonka näytelmät kuuluvat yleensä omiin kesätapahtumasuosikkeihin.

Aapo Pöyhönen
Kv-vastaava

Horoskooppimerkki: Olen vesimies. Kuulemma luonnekuvaukseen osuva vieläpä vaikken järjestelmään osoita enempää luottamusta kuin nukkumislintubongaukseen. (Ks. IS)

Musiikkimaku, lempibändi/-artisti: Olen musiikin suhteen hyvin kaikkiruokainen. Viime aikoina olen paukutellut menemään Les Miserablesin ääniraitaa ja Rudimentalin uutta sinkkua.

Paras lukemani kirja: Viimeisin ja mielenkiintoisin kirja vähään aikaan oli Leiri 14. Kirja kertoo todistetusti ainoasta pohjoiskorealais-

esta poliittisesta vangista, joka on onnistunut karkaamaan.

Suosikkielokuva: Suosikkielokuvani on melko pitkään ollut Pulp Fiction. Harvassa pätkässä kerronta, tyyli ja tarina kulkevat niin soljuvasti käsi kädessä

Paras kesäurheilulaji: Grillaaminen ja lojuminen! Jos tänä kesänä ehtisi.

Paras irtojäätelömaku: Pidän vanhanajan vaniljasta ja lakritsista. Haukkukaa nyt sitten mustavalkoiseksi...

Unelmien kesätyöpaikka: Se olisi varmaan joku kunnallishallinto-harjoittelu, tapahtumanjärjestäminen tai se mitä teenkin, eli leiri-ohjaus.

1. Suomalainen ilta oli menestys monin osin – vieraita oli 26, ruokaa riitti ja kaikilla oli toivotavasti niin mukavaa! Se aiotaan ehdottomasti toisintaa parannettuna myös syksyllä. Nyt työstämme ehdotusta Helan sivujen kansainvälisen osion parantamiseksi, sekä valmistelme seurantaraporttia Tosineen KV-sektorin tilasta.

2. Kesällä ajattelin heittäytyä full on historianörtiksi ja kiertää kaverini kanssa Turun ja Hämeenlinnan keskiaikamarkkinat, sekä Rosalan viikinkipäivät. Mukaan jos uskaltaa!

Juha Närhi
Sopo/Kopo-vastaava

Horoskooppimerkki: Neitsyt (Syyskuun lapsosia)

Musiikkimaku, lempibändi/-artisti: Rise Against on "aina" ollut suosikkibändi, mutta kaikki menevä rock-painotteinen musa maisuu.

Paras lukemani kirja: Taru sormusten herasta. Klassikko.

Suosikkielokuva: Apocalypse Now (Ilmestyskirja. Nyt.). Sopivan psykedeelistä meininkiä ja kasa hienoja näyttelijöitä.

Paras kesäurheilulaji: Futis, niin penkkiurheiluna kuin höntsäilynäkin.

Paras irtojäätelömaku: Tiikerijätski on parasta! Kesää odotellessa.

Unelmien kesätyöpaikka: Kesän unelmajopista käy melkein pä mikä tahansa työ, missä pääsee nauttimaan auringosta.

1. Sopo/kopo –sektorilla kevään päätapahtuma on huhtikuun lopussa ollut työelämäiltapäivä, johon Tosineen jäsenten toivottavasti aktiivisesti osallistuivat. Muuten sektorin toiminta on toistaiseksi tämän vuoden aikana keskittynyt kulissien takaiseen puuhasteluun.

Yhteistyö laitoksen ja valtionkuntien suuntaan on kuitenkin kunnossa, joten tästä on hyvä jatkaa kohti kesää!

2. Jopa Jyväskylässä on toimintaa kesäisin! Sataman yöhön (13.–15.6.) kannattaa käydä tutustumassa, jos sattuu kaupunkiin eksymään kesäkuussa. Ja kyllä, Jyväskylässäkin on satama.

Pekka Pietilä
HOL-vastaava

Horoskooppimerkki: Neitsyt

Musiikkimaku, lempibändi/-artisti: Erilaisista metallimusiikin alalajeista jonnekin räp-musiikkiin ja folkkiin

Paras lukemani kirja: Jonathan Gloverin Ihmisyys.

Suosikkielokuva: En niinkään elokuvia katso, mutta TV-sarjoista tällä hetkellä parhaita tuntuvat Doctor Who ja Battlestar Galactica.

Paras kesäurheilulaji: katukoripallo ja vedessä lilluminen.

Paras irtojäätelömaku: Riippuu varmaan ihan päivästä, että millainen olo on... minttu?

Unelmien kesätyöpaikka: Ei sinänsä ole, mutta varmaan sellainen, josta voisi olla kesän lomalla.

1. Puheenjohtajuuskausi kattoliitossamme on lähtenyt tehokkaasti käyntiin. Järjestäytymiskokoukset on pidetty ja erillinen työryhmä ajamaan vuoden aikana toteutettavia toimia on valittu. Jyväskylän liitossamme on tällä hetkellä puheenjohtaja Rene Ranka, allekirjoittanut toimii varainhankintavastaavana, Mika Vehmas jäsenetuvastaavana sekä Laura Haussalo taloudenhoitajana.

Liittomme on myös saanut aktiivisen tiedotajan Joensuusta. Eeva Pekkala onkin ollut olennaisessa asemassa, kun olemme suunnitelleet nettisivu-uudistusta. Sen läpiajaminen tapahtuu vielä kevään aikana. Seuraavan kerran HOLin hallitus kokoustaa Jyväskylässä

toukokuun aikana perinteisen kevättapaamisen merkeissä, jossa käydään kesän aikana aloitettavia varainhankinta- ja yhteistyötahoprojekteja lävitse.

2. Kulttuuritapahtumasuosituksista ei ikävä kyllä nyt ole tarjota erikseen. Menkää sinne mikä itseänne eniten kiinnostaa, pääasia että teette kuitenkin jotain ettekä jää miettimään kotiin kaikkia niitä asioita joita pitäisi tehdä!

TOSINEEN KESÄTAPAHTUMIA

12.7. Tenttisauna Kiviniemessä:
kesäilta, grillausta ja rantasauna!

31.7. Wolmar Schildt -huviretki:
yo-lakkeja, ulkopelejä sekä piknikherkkuja!

Kaipaatko lisää kesärientoja?
Mölkkyä Kirkkopuistossa?
Leffamaraton ToNe-huoneessa?
Hengailua muuten vaan?
Haalaribileet keskellä kesää?
Terassikierros?

Vai joko sinulla on ideoita tulevan syksyn tapahtumiin?

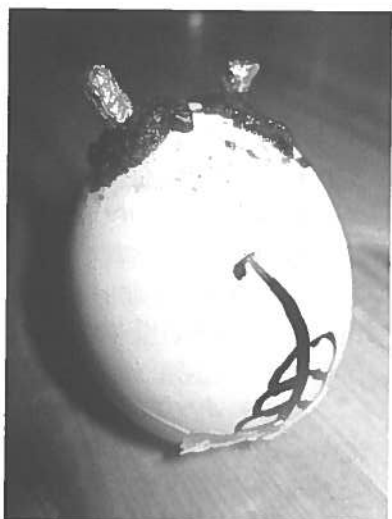
Ajatuksia, ehdotuksia ja vinkkejä voi mieluisesti lähettää seuraaviin sähköposteihin:
pikka.p.t.kilpelainen@student.jyu.fi
anna-kaisa.k.ylikotila@student.jyu.fi

Kesähulinoista voi toki herätellä keskustelua myös Tosineen fb-sivulla!

Keväällä 2013 Tosineessa tapahtui...

Juuri ennen pääsiäistä vietetyssä **Munia ja pashaa** -illassa nautittiin luonnollisesti pääsiäisen herkkuja mämmiä ja suklaamunia. Syömisen ja saunomisen lisäksi illan aikana hahmoteltiin myös Tosineelle maskottia.

Jotta suomalainen kulttuuri ruoki-
neen tulisi vaihtareille tutuksi, jär-
jesti Tosine keväällä yhdessä Nefan
kanssa **Suomi-illan**. Illan aikana
vaihtarit, ja muutkin paikalle eksy-
neet opiskelijat, saivat nauttia muun
muassa joulutorttuista, kalakukosta,
mansikkakakusta ja hernekeitosta.
Eikä sovi tietenkään unohtaa juoma-
puolta: tarjolla oli ruoan ohella esi-
merkiksi simaa ja glögiä. Alkumalja
kohotettiin Tosineen KV-vastaavan
Aapon johdolla.

Toukokuun loppupuolella Tosineen jäsenillä oli mah-
dollisuus kietoa itsensä lakanaan tai verhoon ja suun-
nata yhdessä Mephiston, Opuksen, Sanen ja Tabernan
kanssa järjestettyihin **toogabileisiin**. Illan ohjelmassa
oli kotiviiniin siemailun lisäksi pientä kisailua olympia-
laisten hengessä. Kilpailijoiden tehtävänä oli muun
muassa tasapainoilla Speden Speleistä tutun "silmät
kiinni nyt, jalasta kiinni nyt"-kisan muodossa.

Pubibussissa Tosine matkasi ym-
päri Jyväskylää perinteiseen tapaan
yhdessä Lööpin kanssa. Tällä kertaa
kohteina olleet pubit löytyivät Säy-
nätsalosta, Korpilahdelta ja Kuokka-
lasta.

Pi Arttu Pekkarinen. Hallituskokoonpano pie-
neni yhdellä Lotta Kaariäisen lähdeyttä vaih-
toon kesällä 2012.
Hallituksen ulkopuoliseksi vastuuhenkilöksi
nimitettiin syksyllä Vili Moisala, joka toimi Ne-
fan liikuntavastaavana.
Nefa uudisti jäsenrekisterin. Jäsenrekisteriluet-
telo muutettiin sähköiseen muotoon.
Nefan ja Tosineen yhteinen ainejärjestötila ris-
tittiin ToNe-huoneeksi. Huonetta ehostettiin
yhteistuumin kevään mittaan mm. uusilla ka-
lusteilla ja huoneelle järjestettiin avajaiset.
Yhteisten tapahtumien järjestämisen helpotta-
miseksi Facebookiin perustettiin "Tosineen ja
Nefan suutinat"-ryhmä.
Nefa osallistui Kansatieteen päivien 2012 or-
ganisointiin mm. tiedotukseen, tarjoiluun,
opiskelijavieraalijoiden vastaanottamiseen, sali-
avustukseen ja käytännön järjestelyihin.
Untamolla kaksi päätoimittajaa ja ennatykselli-
nen määrät sivuja.
Heidi Clea perusti Untamolle oma face-
book-ryhmä ja toimitukselle sekä raittajalle yh-
teinen sähköpostitili.
Laskiaisrieha oli kaksiosainen. Toisena päivänä
leivottiin laskiaispuulia ja toisena päivänä ko-
koontuittiin lähiselle pulkkamäelle laskemaan
märkeä.
ToNe-huoneessa järjestettiin suklaamunajah-
tä pääsiäisen aikoihin.
Elokuvasitsit järjestettiin Historicalla
18.4.2012 yhdessä Tosineen ja Opuksen
kanssa.
Huutoyo pidettiin 25.4.2012
Hela-päivillä 16.5.2012 joukko etnologeja
esitti kaaritanassin, joukossa oli pelkäästään nai-
sopiskelijoi-
Pääsykoekannustus 30.5.2012
Keväällä Nefan nettisivut uudistettiin täysin,
mikä toi uuden ulottuvuuden tiedotustoimin-
taan.
Nefa päätti vuoden 2012
alussa järjestetyssä vuosi-

Untamo ilmestyi kaksi kertaa.
Kesällä pienellä porukalla aloitettu "sekalais-
liikunta" kerho laajeni myöhemmin syksyllä
koko Nefaa käsittäväksi liikuntavuoroksi, jo-
hon Nefa sai tilat JY:ltä.
Nefa hankki itselleen y-tunnuksen, jotta pan-
kin vaihto voitiin tehdä. Nefalla on nyt käytös-
sä sekä verkkopankkitunnukset että y-tunnus,

Nefan ja Tosineen yhteiset fuksiaiset järjestet-
tiin 11.10.2012 Fuksiaisten teemana oli rikolli-
suus ja Nefalla oli pidettävään kolme rastia.
Lillukan peli-ilta pidettiin 16.10.2012
Halloween-juhla järjestettiin 31.10.2012
Nefan glamour-pikujoulu järjestettiin fuk-
sien toimesta 20.11.2012 Lillukassa.
Perso-Martiksi julkistettiin Taru Raavolainen,
joka on perso sihteeriydelle.
Untamo ilmestyi kaksi kertaa.

kokouksessa ottaa opiskelijahaalarit viralliseen
käyttöön. Nefan nettisivuilla järjestettiin äänes-
tys haalareiden väristä.
Kesäpiknik 9.7.2012
Hallitus esittäytyi uusille opiskelijoi-
lle Vakio-
paineessa 10.9.2012
Nefan ja Tosineen yhteinen piknik pidettiin
13.9.2012
Uusen ilta pidettiin 20.9.2012 Lillukassa
Kiviniemen perinteistä saunailtaa vietettiin
25.9.2012